

ES SAIG

Núm. 150
Juny 1993
Preu: 150 PTA

EDITORIAL

NOVA IMATGE AMB EL NÚMERO CENT-CINQUANTA

Des del seu naixement ES SAIG ha crescut i ha assolit una sèrie de metes que els responsables de la publicació possiblement no vèiem gaire clares en un principi: arribarem a la fita del número cent, passarem la barrera dels deu anys, com qui no vol la cosa enfilarem i deixarem enre-re la dotzena i, ja a la meitat de l'any que fa tretze, vos presentam la revista que fa cent-cinquanta. I si la xifra, per ella sola, ja és prou important i substanciosa, més ens ho sembla si tenim en compte que l'hem aconseguida sense faltar ni una sola vegada a la cita que cada mes tenim amb tots vosaltres, amics subscriptors i lectors. I podeu ben creure que qualque vegada no ens ha resultat gens còmode ni planer; però sempre ha guanyat l'acompliment d'un compromís que havíem contret i això ens umpl de satisfacció.

Ara bé, ja hem dit en alguna ocasió que "allò que no puja, baixa", que cal sempre procurar millores, renovar-se i rejuvenir-se. És per això que haureu observat en aquest número una imatge una mica diferent; la mudança no és espectacular, no representa cap ruptura; els nostres recursos humans i econòmics són molt limitats i no volem estirar més els peus que el llençol, però el canvi d'impremta ens permetrà anar introduint reformes i polir defectes que intentarem eliminar; tendrem unes possibilitats més grans que en la mesura de les nostres possibilitats -sempre la ditxosa economia!- mirarem d'aprofitar. Tot això sense que ES SAIG perdi la fesomia i la personalitat que tots li coneixeu.

No volem passar per alt el nostre agraïment a la impremta d'"Apóstol y Civilizador" de Petra que ens ha acollit tots aquests anys i que tan bé s'ha portat amb nosaltres.

Per acabar, ja haureu observat que amb aquest número s'hi inclou un monogràfic que aplega els treballs guanyadors del passat Certamen Literari de Castellitx.

I res més. Voldríem haver encertat en la decisió que hem pres i que ES SAIG pugui recollir durant molts anys més el batec del nostre poble i segueixi essent ben rebut a les vostres cases.

Bolletí de l'Obra Cultural d'Algaida
 Revista mensual. D.L.P.M. 495/80
 Domicili: Rei, 1. Algaida.
 Imprimeix: Tirrena, SA. Manacor
 ES SAIG només es responsabilitza de
 l'Editorial.

Dirigeix: Delfi Mulet
 Administra: Directiva de l'Obra Cultural
 Mecanografia: Mireia Mulet
 Col.laboren: Pere Mulet, Joan Trobat, Joan
 Mulet, Biel Bibiloni, Biel Sastre, Miquel
 Fiolet, Xesc Oliver, Víctor Andreu, Víctor
 Mulet, Miquel Serra, Antònia Ma Mulet,
 Catalina Martorell.

CALAIX DE SASTRE

UNA HISTÒRIA DE PER RIURE

Sé que he escollit un títol molt agosarat, anunciant-vos una història, millor dit una historieta, que promet allò tan sucós d'una rialla. Perquè si no vos en fa, de riure, mirau quin escàndol. He dubtat sobre la conveniència d'un títol tan explícit. Ja diuen que en la guerra i en no sé quantes coses més -entre les quals hi ha la mania d'omplir papers- el factor sorpresa és, molt sovint, decisiu per a l'èxit de l'empresa. D'altra banda, sé, com tothom, que n'hi ha molts que fan rialles sense voler fer-ne, i la cosa té certament el seu mèrit. I també sé, com ho sabeu vosaltres, que n'hi ha que volen fer riure i fan plorera. Com n'és aquest món, de contradictori! Però, a pesar de tots els inconvenients, aquí em teniu envidant fort: vull contar una historieta que vos farà riure.

És un dia d'aquells en què la calor fa matx a la voluntat de les persones paupes. Però ell entra ben valent, sense ni demanar permís, que el món és dels venedors decidits.

-Com anam? Venc per ajudar-vos a fer la tria perfecta. Perquè diumenge és un dia molt important, i hi falten pocs dies. No és hora de badar, ni de fer el borinot, eh! Es tracta de mirar bé on posau l'ull. Passeig un mostrari ben complet. Sense por: Quins són els vostres problemes?

-Però...-la madona de la casa, que retura.

-Si dubtau, no tengueu ànsia. Jo he vingut per llevar-vos tots els dubtes. Què voleu? És vostra aquesta casa?

-I que sou un inspector d'Hisenda? -la madona, que pega una ullada per veure si té a lloure la cartera.

-No, dona, tranquil·la. No venc a demanar-vos res. Al contrari, aquest mostrari que duc és un autèntic cofre carregat de regals. Només fa falta que trieu allò que heu de menester, allò que vos faci més il·lusió. Si he fet la pregunta de la casa, és perquè aquí tenc

aquests papers que prometen fer-ne una mala fi, de cases, i de franc.

-No em demanareu cap cèntim? -la madona, que no s'acaba de fiar.

-Al contrari. Com és que no sou a fer feina? Aquí tenc aquests altres papers que diuen que en trauran de davall les pedres, com si fossin caragols, de llocs de feina. I si sou una jubilada, tenc aquests altres que diuen que amb la pensió, hi faran meravelles: S'han acabat les restriccions per a la tercera edat. Els vicis no són una exclusiva dels joves. I si teniu la sang alta, aquests diuen que ho baixaran tot, inclosos els impostos i la tensió.

-No, jo encara vaig ben llatina, gràcies a Déu -la madona, que se senya, per si de cas.

-Idò aquests d'aquí han promès que, si guanyen, faran una sala de ball a cada cantonada i un palau d'esports a cada clot de figuera. Però, si no guanyen, molts perdran la juguera i la ballera per una bona temporada.

-No crec que en tregui aguller, d'aquest devessell...-la madona, ben assustada.

-Idò aquí vos deix tota la paperassa perquè pugueu mirar-la amb paciència. Teniu en compte que ara només podeu triar dos regals. Si de cas, en una segona tanda, ja organitzarem el dos x tres, com a Continent. Adéu, i podeu somriure, que el futur és vostre -el venedor, que, amb un alè, ja era al portal, a continuar la tasca.

-L'amo! L'amo! -la madona, que l'encalça fins al carrer.

-Què passa?...-el venedor, tot regirat.

-I que no en tendríeu un grapat més, de papers? És que en aquesta casa anam un poc desbaratats del ventre.

EN CALAIX DESASTRE

M'HAN DIT QUE DIUEN

Ja sabem que correm el perill de caure en la repetició, però és que no queda més remei, sobretot quan un sent comentaris que parlen d'asfaltar nous camins. Són molts els qui pensen que, abans de fer noves asfaltades, convendria que els responsables fessin un parell de voltes per foravila i veurien l'estat, el molt mal estat, en què es troben la majoria de camins. Ja hem parlat del de Castellitx, un lloc per on circula molta gent, però ni podríem afagir molts: Sa Comuna, Cas Brau, Sa Novella i Puntxuat, etc, etc.

Parlant de temes més alegres, el dia de la presentació del nou disc de l'Orquestrina, Algaida era plena de gent; n'hi havia de per tot, i amb ganes de "marxa" la majoria, fins i tot -o sobretot- els polítics. Un comentava que "hi eren tots", els polítics, totes les tendències hi eren representades....Uns es feren notar més que els altres, però això passa sempre, ja se sap.

El que sí quedà demostrat, altra vegada, és que el nostre poble no està preparat per acollir tanta gent: els cotxes omplien tots els carrers i el merder circulatori encara fou més gran del que és normal. En sentírem que comentaven que quan les normes subsidiàries es posin en marxa o surtin a llum, si és que qualche dia les arribam a veure, contemplaran aquest problema i preveuran una via de circumval.lació o de cintura.

Un tema que tampoc acaba mai, i que ens sap greu haver de tocar amb tanta freqüència són els robatoris: cada mes n'hem sentit un grapat, tant dins el poble con a foravila. I no vos penseu que tinguin molta por de les autoritats, ja que, entre d'altres, ens han dit que han entrat al Bar del Futbol (més aprop de la Guàrdia Civil impossible) i a uns corral de davant l'Ajuntament (més al centre, també impossible).

I és que tothom diu lo mateix: de cada dia som manco els algaidins, cada dia veuen més gent esterna pel poble. No volem dir, ni molt manco, que els robatoris siguin comesos per aquesta gent, pobrets, que se'ns dubte són més honorables que qualsevol, però és que hi ha moments en què tant els cafès com a les botigues no hi ha algaidins, tots són esters. Això segurament ha estat bo pel poble, diran molts, ja que ha fet que el cens hagi augmentat; el perill és que perdem la nostra identitat com a tal poble, i això sí que seria una llàstima.

Per l'hivern que hem passat, pel que fa a pluges, ens espera un estiu nasant magre o sec. Segons diuen, la gent ja s'ha mentalitzat de que no pot tudar gens d'aigua, i cada vegada anam més alerta a tirar-ne. Però, segons ens han explicat, un dia qualsevol d'aquest passat mes de maig, un empleat del nostre Ajuntament, amb una manguera enxufada al cadafal, netejava un pedris de plaça, senzillament donant-li aigua amb la mànegua. Uns que el miraven comentaven que un temps a Algaida no s'emprava un sistema tan "modern" i que gasta tanta d'aigua: el normal era fer-ho amb un poal d'aigua i un raspall d'espart fort, i bones fregades. El que no sabien aquests espectadors, pel que ens han dit, és si estaven provant un nou sistema de neteja, o si hi havia un sobrant d'aigua. Com que, segons els diaris ja han començat les restriccions, no en deu sobrar gens, d'aigua.

De la campanya electoral que ha passat, poques coses hem de dir, ja que la gent ha comentat poc. Tret del dia de la presentació de l'Orquestrina, els mítins que s'han fet al poble, pel que ens han dit, han estat més bé "freds". I els qui esperaven omplir-se la panxa, no han topat massa bé: hi ha hagut poc menjar.

Això sí, volem traslladar aquí uns comentaris sentits després de la pujada del Club de Futbol a Primera Regional. A Algaida, suposam que com molts altres pobles, només sentim crítiques de tot el que no va bé, o va malament, però un aspecte que enguany no ha tengut massa problemes, com és el futbol, quasi no n'hem sentit a parlar, i això, pels que hi fan feina, no és massa estimulants, esperar només crítiques i cap ditada de mel, no va bé.

CREACIÓ

COMMEMORACIONS:

La imaginació i el poder.

El maig del 68 i els càtars

Fa 25 anys d'allò del maig del 68. "Allò" no va esser una cosa de joves, ni de primavera, ni d'obrers. Pot esser tot junt i moltes coses més. Revolta per a uns, revolució per a altres, vindicació, dir PROU, etc...D'antecedents, no en falten i menys a París.

Ara se'n parla poc, per més aniversari que sigui; només un lleuger record més nostàlgic que altra cosa. Els personatges de llavors són ara executius, professionals o obrers. Tots tenien ja marcat el seu camí, i res no va canviar.

Ara fa 700 anys de l'eliminació dels CÀTARS. Segons una vella profecia, als 700 anys tornarien a sorgir de les cendres (mai millor dit). Tots estan a la història. A uns i altres, els eliminaren. Una eliminació, la dels càtars, sense precedents, no varen deixar quasi ni rastre. El que queda en els llocs històrics està tergiversat; ho venen com a màgia, esoterisme barat, etc...*souvenirs* en definitiva. Una cosa així com l'afer de Chopin i Valldemossa.

L'eliminació dels del maig del 68 va esser un acte d' antropofàgia. Un GRAN mantell PÚRPURA ho tapa tot. Amèn.

RUGESNOM, maig 1993

RECTIFICACIÓ

A la portada del passat mes de maig apareixia una foto antiga amb 12 soldats algaidins retratats a Cartagena. Després del nom Bernat Serral figurava la nota "que precisament va morir a Cartagena, poc després d'aquesta foto, d'un atac de cor". Es tracta d'un error de transcripció, ja que aquesta nota hauria d'haver anat darrera el següent de la llista, o sia, un germà d'en Nofre Rual. Perdó per aquesta errada, sobretot als parents de l'amo'n Bernat Serral, que curiosament eren els qui ens proporcionaren la fotografia.

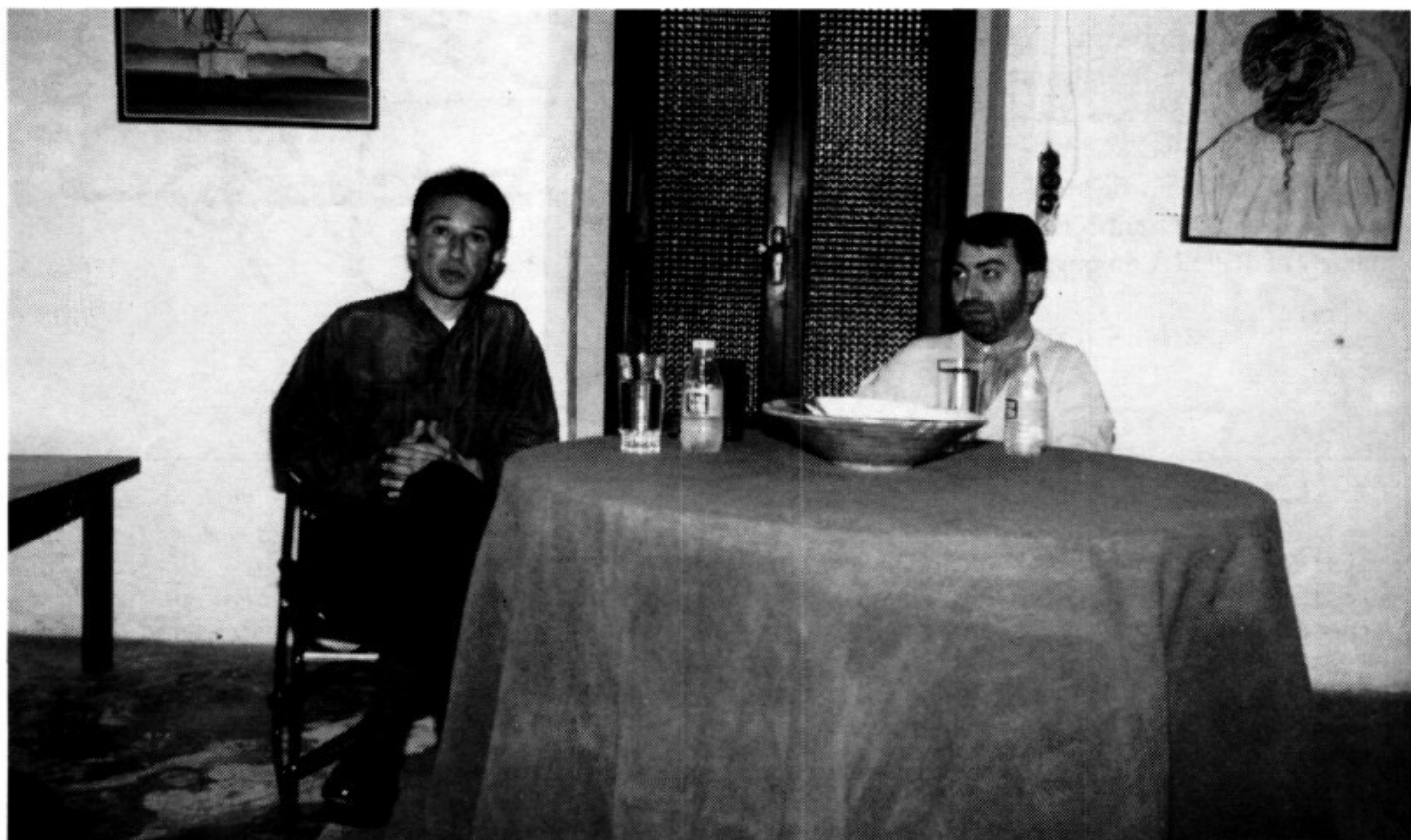
Per altra banda, la publicació d'aquest interessant testimoni gràfic ha servit per identificar l'únic personatge que figurava com "desconegut". Es tractava de Joan Llençol, que anys després seria caporal de la guàrdia municipal de Lluçmajor.

NOTICIARI DE L'OBRA CULTURAL

El passat 15 de maig, Jaume Corbera va presentar al nostre local, davant de nombrós públic, el seu llibre Nou vocabulari de barbarismes del català de Mallorca, versió nova del vocabulari publicat pel mateix autor ara fa uns deu anys. Després Gabriel Bibiloni, primer professor de català que, juntament amb en Biel Majoral, tenguérem a la delegació d'OCB d'Algaida, ara ha fet uns vint anys, ens explicà que la degradació d'una llengua passa per tres nivells: primer, s'hi incorporen paraules foranes; el segon nivell correspon a la incorporació de construccions sintàctiques o frases no pròpies; i el tercer nivell és la fase en què allò que queda afectat és el sistema fònic. El professor Bibiloni, amb una expressiva "pilota de plàstic", pronunciada a la manera bleda, posà de manifest que el català de Mallorca ja ha arribat a la tercera, i tan perillosa etapa de degradació. La solució, per aconseguir la normalitat de la llengua, és fer que el català sigui absolutament necessari per viure a Mallorca; que ningú no hi pugui viure sense saber-ne, de català. I que per tant els remeis depenen de la postura individual de cadascú, però sobretot han de venir del marc polític, fins a aconseguir que el català sigui la única llengua oficial de Mallorca, i de la resta dels Països Catalans. L'endemà, el diumenge dia 16, celebrarem a Plaça, i com ja és habitual el Dia del Llibre.

I els que habitualment anam d'excursió, dia 22 de maig celebrarem el tradicional sopar anual. Aquesta vegada, en lloc de fer-lo al nostre local, preferirem el contacte amb la naturalesa, com a bons excursionistes que som, i paràrem taula a fora vila, al peu del Puig de Son Roig. Va ser una experiència molt agradable que segurament repetirem més d'una vegada.

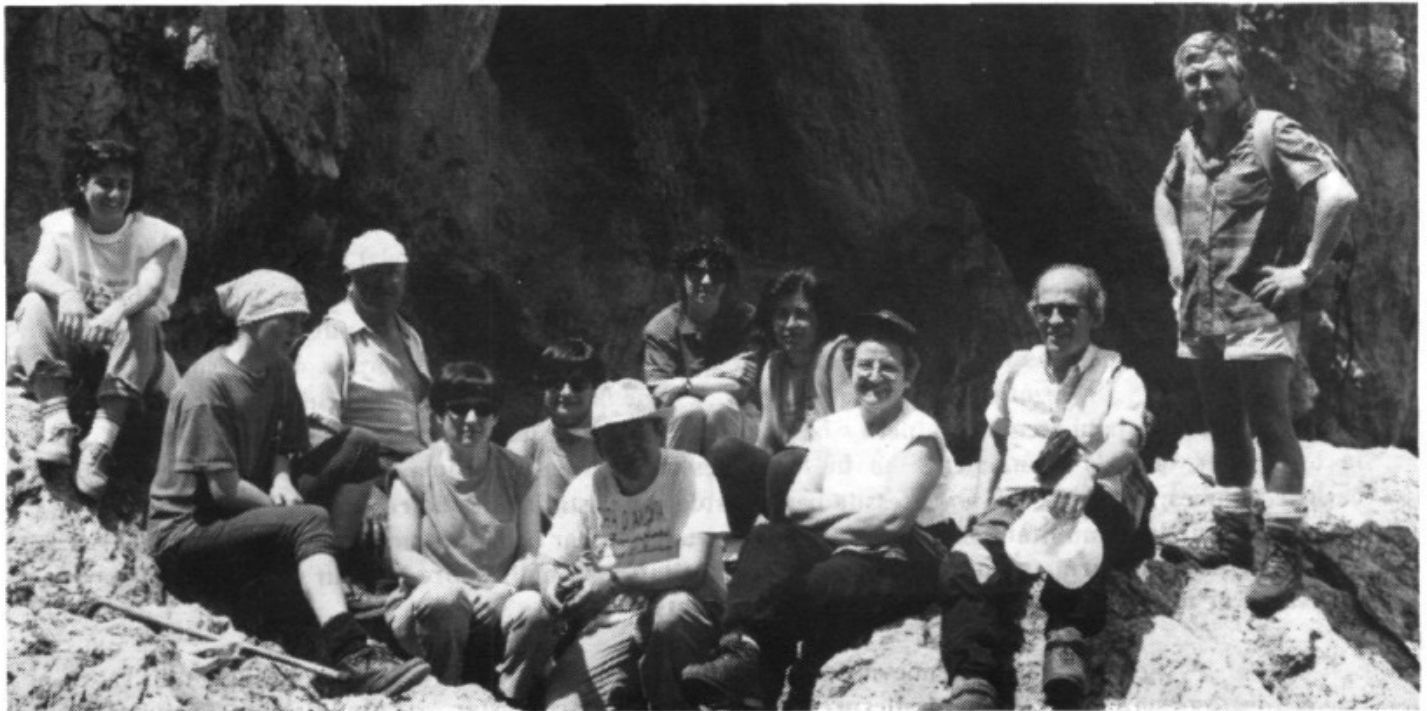

ACTIVITATS DEL MES DE JUNY:

-Dissabte dia 19, Conferència-col·loqui a càrrec de Víctor Andreu, director del MOLÍ DEN XINA, sobre JOAN MIRÓ, amb motiu del centenari del seu naixement.

-Diumenge dia 27, Excursió a CALA EN FELIU, situada prop de Cala Murta, a la península de Formentor. És una excursió que té un poc de tot: muntanya, sol, mar...No hi ha res més gratificant que un bon bany a la mar, després d'una llarga caminada. Els interessats, apunteu-vos a Jerònia Cañellas (tel. 665249). La sortida serà a les 8.45 h, de Plaça.

Grup d'excursionistes davant "Sa Cova de ses Bruixes"

ENTREVISTA

VICENT FERRANDO: TÈCNICA I DIGNITAT

"No entenc com han pogut instal·lar un artefacte així en un lloc tan impressionant, de tant atractiu turístic, amb tant de significat màgic i cultural com és el Puig de Randa". Qui així s'expressa - per a vergonya de tots nosaltres, que pràcticament no n'hem dit ni mitja, de la malifeta- és en **Vicent Ferrando i Ferrer**, un valencià que, des del mes de setembre passat, habita una cel·la del santuari de Cura. L'objecte mereixedor del seu comentari no és d'altre que la bolla blava, gegantina, que, com un bolet vengut del País de les Tenebres, nafra la nostra muntanya.

En **Vicent** és de Canals, un poble de La Costera, veïnat de Xàtiva, que -explica ell, amb orgull- celebra festa grossa la diada de Sant Antoni, "amb una foguera monumental i una processó on no hi falta ningú, fins i tot els que no van mai a missa. A més, Canals és el bressol de Calixt III, un dels dos famosos Papes Borja". La nostàlgia afegeix una espurna suplementària d'emoció a les paraules d'En **Vicent**, que, coses de l'Administració, ha vist com aquest curs hi han posat quilòmetres de mar fonda entre ell i la seva família. És enginyer tècnic industrial, especialitzat en electrònica per la Universitat Politècnica de València, i fa, creu i desitja que per poc temps, de professor de Tecnologia Electrònica a l'Institut Pere de Son Gall de Lluçmajor.

"Quan vaig arribar aquí, amb la maleta sota el braç, tenia intenció de viure a Lluçmajor, perquè jo som de poble, i vull viure a un poble. Però aleshores vaig conèixer en Xisco -es refereix a Francesc Quetgles, professor de Religió de l'Institut- que em va animar a viure a Cura. Els primers dies me'n volia anar, el lloc era massa solitari, fins que vaig descobrir el piano, i aquest va ser l'alicient definitiu per quedar-m'hi".

El piano és un dels tresors arrezerats del santuari, amb qui en **Vicent** confessa que hi passa moltes estones. La bolla, no l'han amagada, la tenim davant dels nassos. "De tot d'una, és clar, ja em cridaren l'atenció la bolla i totes les antenes. Però no va ser fins un dia que llegia una revista, que tot això em va preocupar. L'article deia que els policies nordamericans que manegen els aparells de radar pateixen, en un percentatge molt elevat, càncer de testicle. Vaig recordar un fet conegut de tothom: les radiacions electromagnètiques d'alta freqüència, i per tant de baixa longitud d'ona, són molt perilloses per a la salut dels éssers vius. I encara més: no hi ha indicis clars sobre quins són els límits allà on s'acaba la seva nocivitat".

Aquest va ser el començament d'una autèntica feina detectivesca. "Sí. Primera cosa curiosa: m'adon que els frares de Cura, la comunitat, no saben què és aquella bolla, per a què serveix, ni qui l'ha instal·lada. A la Delegació d'Indústria, en concret a la Direcció General d'Activitats Nocives, Perilloses i demés, em diuen que no tenen res a veure amb l'aparell. Fins que descobresc que l'organisme que ha donat el vist i plau per a la seva instal·lació és el Ministeri de Transports i Telecomunicacions, tot i que el seu funcionament depèn d'Aviació Civil. I a la fi sé, oficialment, què és la bolla: un radar per fer tasques de control i de seguiment del trànsit de l'aeroport, i també dels avions militars".

Jo només apunt el que puc; en **Vicent** continua amb el seu relat. "Al Ministeri, em varen facilitar tota la legislació general que fa referència als aparells de radar, així com també l'específica que afecta el del Puig de Randa. De la paperassa, en destaquen tres punts. El primer és que no mencionen per res la possible perillositat de la bolla.; no és considerada ni tan sols una activitat molesta. La segona cosa que queda clara és que la bolla té prioritat per damunt totes les altres antenes, que ja hi eren abans, però s'han de sotmetre al dret de servitud d'aquella instal·lació. I la tercera és que els ajuntaments no hi tenen res a dir, davant d'una instal·lació d'aquestes característiques; Aviació Civil no necessita permisos de cap casta; només ho comunica, i prou. Així i tot, en nom de la comunitat religiosa de Cura, em vaig adreçar a l'Ajuntament d'Algaida per tal que sol·licitàs un informe relatiu a la possible perillositat de la bolla sobre la salut de les persones que viuen de manera permanent en les seves proximitats".

Segur que ja heu endevinat, amables lectors, quina va ser la resposta, si és que n'hi va haver, de resposta. "Sí. Poc temps després Aviació Civil va contestar, eximint de tota nocivitat l'aparell de radar i dient, és increïble, que les altres antenes instal·lades són més perilloses.

Naturalment, no estic d'acord amb aquest veredicte: ells troben que s'ha de demostrar que els radars d'alta freqüència són perillosos, i jo trobo que el que s'ha de demostrar és que no ho són, perillosos. Fixa't si n'hi ha, de diferència. A més, ¿quina veracitat poden tenir els informes elaborats per qualcú que és a la vegada jutge i part en la qüestió, com és Aviació Civil? Si volen que em cregui l'informe, l'hauria de redactar un altre organisme, no el mateix que l'ha instal·lat. En definitiva, crec que és una lluita molt difícil. Com que jo aviat deixaré de viure a Cura, per acabar aquesta història, he proposat a la comunitat religiosa que dugui un registre i un control de totes les persones que hagin viscut aquí més de sis mesos, a fi de poder fer un seguiment de la seva salut d'aquí a una vintena d'anys, aproximadament".

La pregunta que se'n deriva, de tot l'anterior, és d'una lògica irresistible. Formulades així les coses, i davant el dubte, que allò que està en joc és ni més ni manco que la salut de les persones, ¿per què no instal·len el radar en una altra banda, deshabitada? "És cert que el Puig de Randa té una situació geogràfica molt adequada per a la funció del radar. Però a Mallorca hi ha d'altres situacions molt més correctes -i en Vicent assenyala molts dels punts que s'atalaien des d'un mirador tan excepcional com Cura- el que passa és que aquest puig té una cosa que no tenen els altres llocs: una carretera ja feta, asfaltada, en bon estat., aspecte que és bàsic per al manteniment dels radars".

Hem arribat al punt de sempre: ¿què és la salut d'una dotzena llarga de persones, sinó una anècdota intrascendent davant el grapat de milions que estalvia l'Estat? "A més de la seva nocivitat, que per a mi és indiscutible, el radar és un autèntic atemptat paisagístic. I causa contaminació acústica, fàcilment audible a la nit, provocada pel mecanisme de gir que hi ha a l'interior de la bolla. Com a prova de la perillositat dels radars, vull fer constar que els aparells de protecció contra robatori, uns radars d'ínfima potència en comparació a l'instal·lat aquí dalt, es recomana de col·locar-los a una altura superior als dos metres, perquè l'ull humà no pugui ésser danyat en mirar-los directament. Imagina't el que pot produir aquesta horrible bolla blava, la qual, per cert, ja fa un any i mig que està instal·lada, i en canvi l'aeroport de Palma, que té uns vint-i cinc anys de funcionament, amb un trànsit grandios, encara no està dotat d'un sistema d'aterratge dirigit (ILS) que permeti superar la problemàtica de la boira. És curiós que amb tant de rodatge, no l'hagin hagut de menester mai, i el radar sí. Això em fa pensar que potser el radar tengui una finalitat més militar que civil".

Les alzines de Cura foren testimoni silenciós de la nostra sensació d'impotència. I també d'un altre aspecte que, tant en Vicent com jo, no volem silenciar: segons els fanàtics de la Constitució i dels Estatuts, en Vicent i jo parlem llengües diferents. Bé idò, donam fe que, per mantenir aquesta conversa que acabau de llegir, no vàrem haver de menester l'ajuda de cap traductor ni de cap llengua estrangera.

MIQUEL SERRA

GLOSA

Vos suposam ben sadolls de missatges electorals. Però, ja se sap, la temptació és forta i la carn, feble, molt feble. Conseqüència: no podem estar-nos de reproduir aquesta glosa que ens han fet arribar amics nostres de per Petra i Vilafranca, amb els quals compartim les penes i les glòries de viure al Pla de Mallorca. Si no vos agrada, la glosa, girau pàgina. I tan amics com abans. Que no vos llevarem la paga. Que tampoc no deixarem els vostres fills sense plaça als Instituts. Que no...Posau-hi, als punts suspensius, qualsevol de les bestieses que vos han dit aquests dies.

Qui se'n riu dels mallorquins, se'n va a l'Infern

S'altre dia vaig tornar
feia temps que jo no hi era,
an es meu poble des Pla,
i sabeu què hi vaig trobar?
que perdem sa dignitat
que heretàvem temps enrera.

Ara ja no tenim vells
només sa tercera edat.
Això són es des PP
que a més de riure-se'n d'ells
els mos han fet perdre es cap.

Perquè tothom a Mallorca
sap que es vells, molts fan cadufos,
però mai hi havia hagut
qui s'atrevis a fer befa
i passejar-los com a trumfos.

I els donen coses bones
i aviat guaita en Cañellas
i riguent diu que si el voten
durà la Verge de lluc
afarrada a ses costelles.

I quan PSOE i PP
vénen fent sa rialleta...
quina en pensen es bergants?
Alerta! a posar es peus plans,
que s'aigo mos volen prendre
per tudar-la es ciutadans.

Xupar de sa Marineta
i dur es fems a Son Nuviet
és que es PSOE i en Cañellas
i n'Aznar i en Gilet
an es mallorquins des Pla
mos volen dar pes rodet.
Com que es mallorquins des Pla

esteim avesats a rebre
i solem acotar es cap
parar sa mà i s'esquena
i per no tenir problemes
amb certes autoritats
els solem fer mambelletes
fins que els tratornam es cap,
s'han cregut que de tot noltros
en podran fer lo que voldran
i mos volen dur sa merda
de Mallorca dins es Pla.

Hauríeu de recordar
tots aquests qui empenyeu
que es mallorquí sap cridar
...o és que mos hi dureu
altra vegada a formar
sa revolta dels forans?

Vius i ungles bon veïnat
defensa lo que te queda
Mallorca mos han robat
mos han tancat dins es Pla
i encara diuen...ENRERA

Endur-se'n s'aigo des Pla
i dur-mos ses cenres seques
això són ses paperetes
que es des PSOE i ses dretes
reparteixen per votar

SES ESCOLES

NOTÍCIES VÀRIES

- El passat dimecres dia 12 de maig, es va organitzar una xerrada informativa dirigida als pares i alumnes del nivell 8è d'EGB, referida a les diferents sortides i possibilitats que tenen els alumnes en finalitzar l'Educació General Bàsica. La informació, que va ser donada per Bartomeu Barceló, va ser molt interessant i profitosa.

- Divendres de la mateixa setmana, en Pere Vicens, psicòleg de l'Equip de Serveis Socials de la Mancomunitat del Pla, es va dirigir als alumnes de 8è per tal d'explicar-los, entre d'altres aspectes, les principals diferències i dificultats que trobaran en passar d'un centre d'EGB a un d'Educació Secundària. Els alumnes en tot moment van seguir amb molt d'interès i gran atenció la xerrada.

- Els alumnes d'Educació Infantil han assistit, durant dos dies, a la Casa de Colònies situada a la Colònia de Sant Pere (Artà). Aquesta experiència, que per a la gran majoria dels infants suposava la primera vegada que se separaven del seu ambient familiar, va resultar molt positiva.

- Els alumnes dels nivells 7è i 8è d'EGB varen participar al Concurs Nocilla de Dibuix. Els participants varen mostrar molta il·lusió i interès, com ho prova el fet que dos alumnes del nostre Centre van resultar finalistes, i reberen el corresponent Diploma acreditatiu.

- Amb motiu del compliment del Centenari del naixement de JOAN MIRÓ, actualment es duen a terme, a nivell de tot el Centre, tota una sèrie d'activitats dirigides i coordinades pel conegut i prestigiós artista local Jaume Falconer, amb la finalitat de donar a conèixer als alumnes els principals trets de la vida i obra de Joan Miró. Aquestes activitats consisteixen, essencialment, en unes explicacions, il·lustrades amb diapositives i d'altre material gràfic, seguides d'uns diàlegs i comentaris sobre allò que els han explicat. L'interès i curiositat que mostren els alumnes són extraordinaris. La dita activitat es complementa amb la realització d'uns treballs plàstics per part de cada un dels alumnes, activitat que els fa sentir-se, encara que només sigui per uns moments, autèntics artistes, així com també orgullosos de l'obra que han realitzat.

- Durant els dies lectius del mes de juny, el nostre Centre farà jornada intensiva, des de les 9 del matí a les 13.30 h del migdia. Els alumnes de 8è d'EGB finalitzaran les classes divendres dia 11 de juny; la resta d'alumnes seran presents al Centre Escolar fins dia 18 de juny.

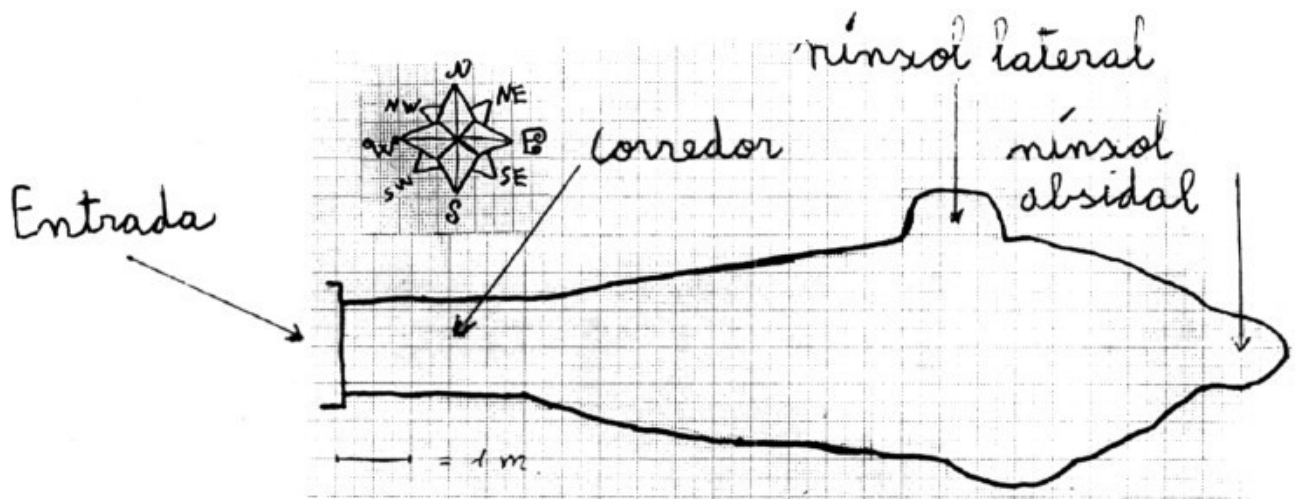

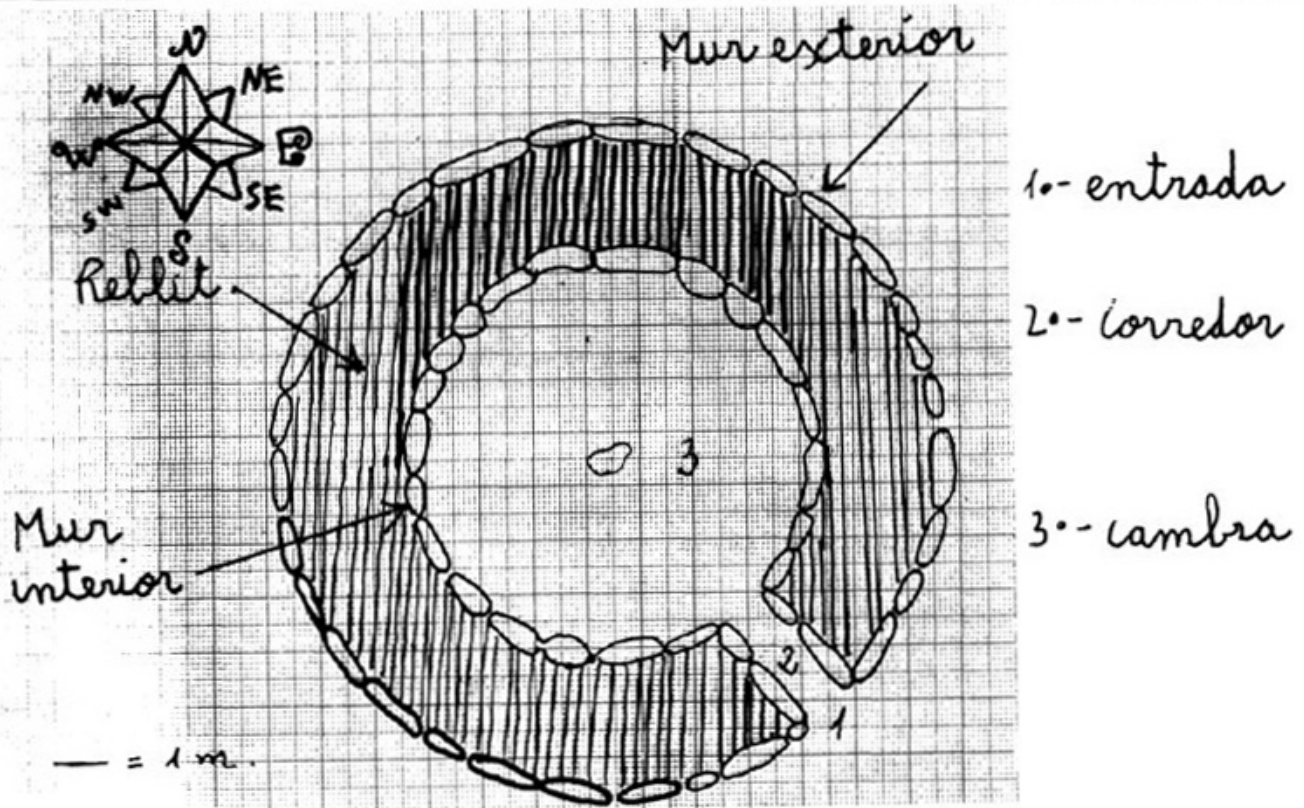
SA ROVA DE RAM FOSCA I EL TALAÏOT DE SON COLL

La cova de ca'n Fosca és una cova artificial excavada en pedra de marès. És de l'època pre-talaiòtica (2000

a. (-1300 a. c.) i, segurament, servia per enterrar els morts. És una cova evolucionada amb nínxols laterals i un nínxol absidal.

El talaïot de Son Coll es troba aïllat sobre un turó; té l'entrada orientada cap el S-E possiblement per guarir-lo dels vents freds del

Nord. És un talaiot de base circular amb un corredor d'entrada normal, les seves parets tenen una guisa d'uns tres metres. La columna central, amb el pas del temps, ha desaparegut.

Els alumnes del cicle mitjà visitarem els dos llocs i després de prendre mesures en ferem els plànols, els quals il·lustrem aquestes planes.

Alumnes del cicle mitjà

L'AJUNTAMENT INFORMA

ELECCIONS A CORTS GENERALS
1993

Meses Electorals ALGAIDA

C/ Unió, 7: Distrite 1 Secció I Taula A.
Llinatges compresos entre la lletra A - L.

Distrite 1 Secció I taula B.
Llinatges compresos entre la lletra M - Z.

Amargura (sencera), Beata Catalina (tots els impars), Ca'n Carrintà, Cabrit i Bassa, Campet i carrerons, C/ Palma (carrerons), C/ Colomer (tots els pars), Costa i Llobera, Església (impars), Esperança, Migdia (pars), Placeta, Polígons 1, 10, 12, 13, 15, 16, 17, 2, 23, 3, 5, 6, 7, 9. C/ Quarterada, C/ Ramon Llull, C/ Roca (pars), C/ Sol, C/ Son Arbós, C/ Tanqueta (impars), C/ Unió (sencera), C/ Victòria (sencera)

C/ REI, 1: Distrite 2 Secció I Taula B.
Llinatges compresos entre la lletra A - L.

Distrite 2 Secció I Taula C.
Llinatges compresos entre la lletra M - Z.

Aigua, Anselm Turmeda, Antoni Maura, Beata Catalina (tots els pars), Bisbe, Cavallers, Colomer (tots els impars), Església (tots els pars), Joan Alcover, Laberint, Mesquida, Metge Verger, Migdia (tots els impars), Nou, Pare Bartomeu Pou, Sa Plaça, Polígons 11, 14, 18, 19, 20, 24, 26, 27, 28, 4, 8. Rei, Ribera, Roca (tots els impars), Sant Joan, Sitjar, Tanqueta (tots els pars), Creu, Ermita Sant Honorat, Església, Font, Montuiri, Parres, Poligon 25, Puig, Ramon Llull, Santuario de Cura, Tanqueta, Vileta.

PINA

C/ Sant Damià (Unitat Sanitària) Distrite 2 Secció I Taula A
(tot Pina)

COMPONENTS:

Cada Mesa electoral és formada per un President i dos vocals.

Els Presidents o Vocals de les Meses Electorals:

- Tenen dret a un permís retribuït durant el dia de la votació, si és laboral. En tot cas, tenen dret a una reducció de la jornada de treball de cinc hores el dia immediatament posterior.

- Estan protegits pel Sistema de la Seguretat Social davant de les contingències i situacions que es poden derivar de la participació en les eleccions.

- Tenen dret a una dieta per un import de 8.300 pessetes, que els serà abonada durant la jornada electoral.

CONSTITUCIÓ DE LA MESA ELECTORAL:

Reunió de Presidents, Vocals i Suplents.

L'AJUNTAMENT INFORMA

A les 8,00 hores del dia de la votació s'han de reunir en el local corresponent a cada Mesa el President, els dos Vocals i el respectius suplents per a constituir la Mesa Electoral.

URNES:

Una per a cada una de les eleccions que s'han de realitzar. Eleccions al Congrés dels Diputats: URNA TRANSPARENT. Eleccions al Senat: URNA DE COLOR SÍPIA.

VOTACIÓ:

A les 9,00 hores s'inicia la votació amb les paraules del President "Comença la Votació"; i continua sense interrupció fins a les 20,00 h.

ESCRUTINI:

Acabada la votació, comença tot seguit l'escrutini. L'escrutini és públic i no es suspendrà si no és per causa de força major.

IDENTIFICACIO DE L'ELECTOR:

L'elector podrà identificar-se únicament amb un d'aquests tres documents:

- D.N.I.
- Carnet de conduir (amb fotografia).
- Passaport (amb fotografia)

NO IMPORTA SI ESTAN CADUCATS

EL DRET A VOTAR S'ACREDITA PER:

- 1.- Inscripció en els exemplars certificats de les llistes del Cens.
- 2.- Certificat Censal específic.
- 3.- EXhibició de Sentència judicial acreditativa del dret a estar inscrit en el Cens de la Mesa.

VOTS NULS:

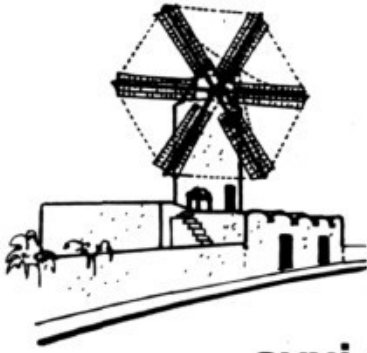
- En sobre o paperetes distints del model oficial.
- En papereta sense sobre.
- En sobre que conté més d'una papereta, si són de diferents candidatures (si són de la mateixa es compta UN SOL VOT VÀLID).

- En paperetes en les quals s'hagués modificat, afegit, senyalat o ratllat noms dels candidats que contenen alterat l'ordre de col·locació o qualsevol altra modificació. Es vàlid, tanmateix, el vot emès en papereta electoral, fins i tot si conté algun subratllat o marca que no suposa intenció d'exclusió, d'esmena o de ratllar en nom de qualsevol dels candidats que hi figura ni altera l'ordre de col·locació dels candidats.

- Per a les eleccions al Senat és nul·la la papereta en què s'han marcat més de tres noms.

VOTS EN BLANC:

- Els emesos en sobre sense papereta, i en les eleccions al Senat les paperetes que no tenen marcat cap nom.

Els Molins Fariners d'ALGAIDA

avui: Molins desapareguts (2ª part)

Passarem a continuació a recordar la tipologia dels quatre molins fariners d'aigua desapareguts que hi havia al terme municipal algaidí. Ens aturarem més detingudament al molí de Son Gener de Randa, perquè va ésser el darrer que funcionà i encara conserva quasi intacta la seva estructura. Els altres tres estaven situats bastant a prop de l'anterior, dins l'espai hidrològic que conforma la vessant algaidina del massís de Randa: un dins la possessió de Castellitx d'en Barra d'Or, l'altre dins la seva homònima de la Pau i el tercer a la veïnada possessió d'Albenya.

El molí de Son Gener tenia el seu emplaçament vora les cases d'aqueixa possessió, que té les barreres d'accés a una cinquanta de metres subaix la font de Randa, pràcticament integrada dins el nucli urbà d'aquell preciós llogaret. Precisament el rec de la font passa per davall el camí de les cases i va a parar al safareig -avui cobert- que substituï Sa Bassa des canyar.

En temps primer, el safareig de recollida d'aigües (vegeu plànols adjunts) que acumulava la força motriu del molí, només s'omplia a través de l'esmentat rec, durant les hores que li pertocaven d'acord amb la distribució característica de Randa. Posteriorment s'hi incorporà el cabdal de la pròpia font de Son Gener, que neix un poc més amunt que l'anterior, dins la tanca anomenada de Sa Coma i prop del racó que conforma el camí de Cas Suec.

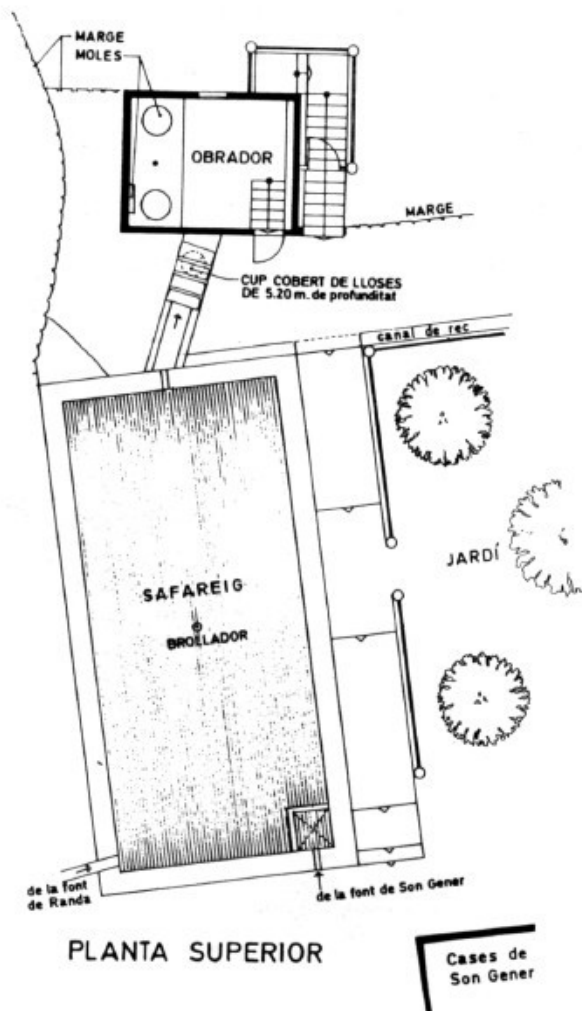
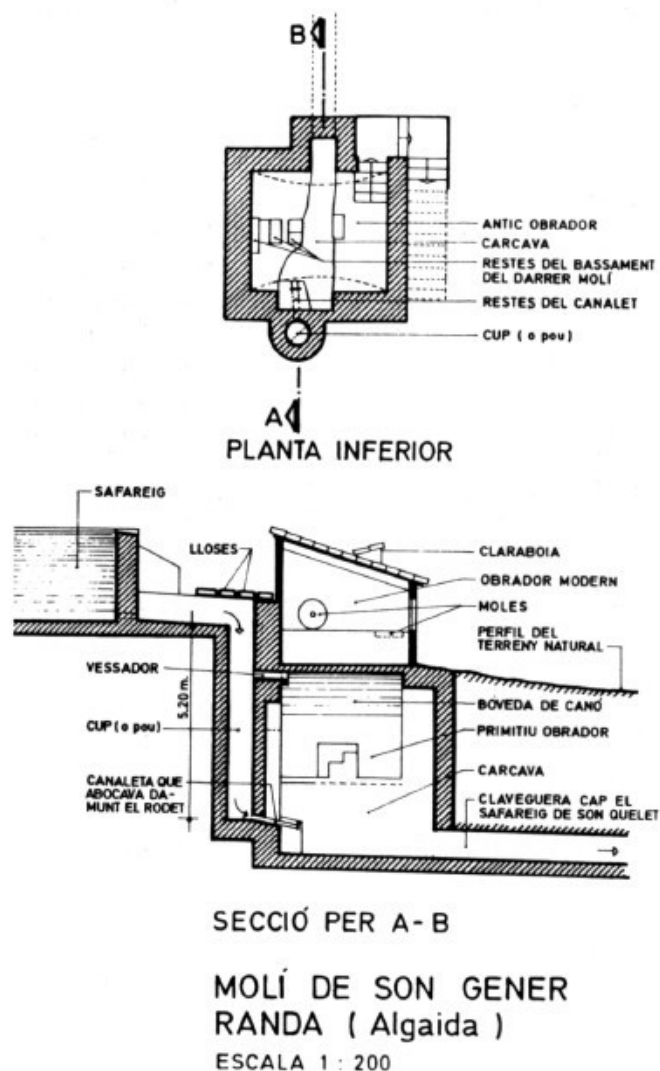
Des del safareig l'aigua es podia regular per omplir el cup, o pou, de 5'20 metres de profunditat. Així s'aconseguia la pressió suficient per moure el rodets del carcavà i transmetre el moviment a les moles.

Detall de l'obrador antic del molí de Son Gener.

La dependència del molí consta de dues parts ben diferenciades. La planta superior, que correspon a l'obrador modern, és d'estructura de marès, amb teulada a un vertent i dues claraboies de ventilació. Fou construïda quan la possessió era propietat de Miquel Danús, que fou el darrer moliner que hi molturà per a ús propi. Dins aquest obrador encara hi ha dues moles de la darrera època en què funcionà (1900-1915): una posada al seu lloc originari; l'altra, de cantell, situada damunt una bancada de l'obrador.

També queda el forat per on passava l'arbre, però desgraciadament ja no queda cap mecanisme dels engranatges que movien aquestes moles.

La part més antiga és la inferior, a la qual s'hi accedeix per una escala empedrada a cel obert. Abans de l'esmentada reforma, aquest molí quedava totalment soterrat, de tal manera que s'entrava directament al primitiu obrador, cobert de volta de canó, quedant el carcavà, on hi havia el rodet, davall el seu subsol (vegeu la secció dels plànols adjunts). Després de la reforma, aquest carcavà quedà integrat a l'antic obrador, destapant-se la bòveda que l'amagava. Uns complicats engranatges, avui desapareguts i dels quals només queda el basament, devien transmetre el moviment rotatori entre dos arbres diferents. A la part del cup d'aquest antic obrador hi ha un arc ogival, en forma de capelleta, i a les seves dovelles figura gravada la següent inscripció: "Maig de l'any 1816" i altres parau-

les, tapades per la calç dels degotissos que provenien del vessador. A la part baixa oposada hi ha la claveguera per on sortia l'aigua del molí en direcció cap al safareig de Son Quelet. Quan aquest era ple, en temps d'hivern, els seus sobrants es perdien dins l'Avenc de Son Quelet, situat sullà mateix.

A finals del segle passat, Son Gener i el seu molí eren propietat de Bartomeu Gener, de la família que havia donat nom a la possessió, però es va veure obligat a vendre-la per mor de la fallida de la Borsa -on hi tenia una gran inversió-, provocada per la recessió que s'esdevingué amb motiu de la pèrdua de Cuba i Filipines (1898). Per això passà a mans de Miquel Danús, de Pollença. Aquest nou propietari va fer moltes millores a Son Gener, restaurant el ja aleshores molt deteriorat molí d'aigua. Però els ímpetus inicials minvaren i a partir de devers l'any 1915 la possessió quedà pràcticament abandonada fins l'any 1929.

Els antics propietaris de Son Gener s'havien refet econòmicament i estaven interessats a recuperar la possessió, però els danús no volien tractes amb ells. Per això interposaren un comissionista, de llinatge Pizà, que ho compra per, acte seguit, traspasar-ho a Jaume Gener. En temps de la guerra civil va morir aquest Jaume Gener i poc després l'hereu del casal, el seu fill Antoni, el tornà vendre l'any 1943 a D. Toni Munar "Pola" de Llucmajor, propietari també de s'Adoberia de Randa, que en fou responsable fins a la seva mort, succeïda fa un parell d'anys. Després ho administrà la seva dona fins al seu òbit, ocorregut fa només tres mesos.

Obrador modern del molí de Son Gener.

Actualment els seus fills Joanaina Munar Oliver i Miquel, Antoni, Sebastià, Catalina i Aina Ma. Munar Mut s'han de posar d'acord per distribuir-se aquesta i altres propietats de l'herència.

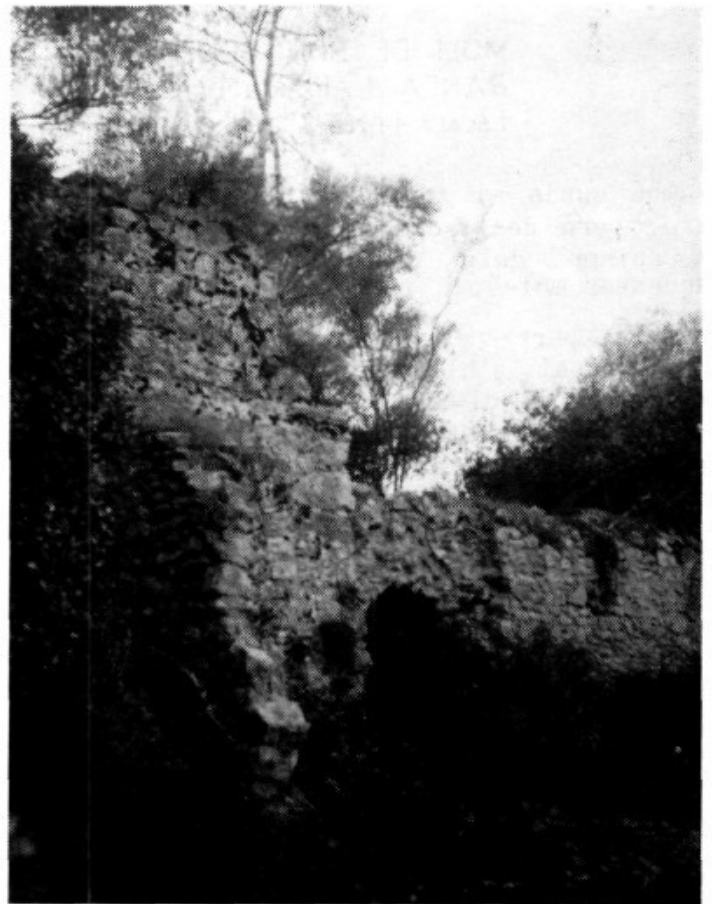
L'amo'n Joan Real se'n cuida actualment de les terres de Son Gener i ens donà tota casta de facilitats per fer aquest treball.

La història dels altres tres molins fariners d'aigua va lligada forçosament a la de les seves respectives possessions, que ja vérem al seu moment (vegeu l'índex d'ES SAIG).

El molí de Castelltix d'en Barra d'Or es troba dins les terres d'aqueixa possessió, vora el torrent de s'Adoberia. Fa uns anys fou estudiat per un equip d'investigadors dirigit pels Drs. Miquel Barceló,

de la Universitat Autònoma de Barcelona, i Guillem Rosselló Bordoy, director del Museu de Mallorca. Es confirmà que originàriament era de procedència àrab i d'ell només es conserven les restes de la síquia que provenia del torrent, de la bassa o safareig que emmagatzemava l'aigua -envaïda avui per la vegetació- i el cup de poc més de quatre metres de fondària, que anava a parar als desapareguts carcavà i obrador del molí fariner (vegeu fotografies). L'aigua retornava al torrent-mare i seguia el seu curs fins que es desviava per una altra resclosa, uns centenars de metres més avall, cap a l'altra molí que va pertànyer a Castelltix de la Pau i avui és propietat de l'amo'n Miquel des Serral.

La síquia de recollida d'aigües d'aquest altre molí abocava dins un gran safareig, avui pràcticament destruït i amb una gran alzina al seu interior, que denota l'antiguitat del seu abandó. Just al seu costat queden les ruïnes del cup i de les depèndències del carcavà i l'obrador d'aquest molí (vegeu fotos). Una desna vegetació, d'esbatzers i argelagues principalment, cobreix els baixos d'aquestes ruïnes.

Molí de Castelltix de la Pau.

Restes del molí de Castellitx d'en Barra d'Or.

Un altre molí, aquest de referències més difuses, estava situat dins la veïna possessió d'Albenya, però d'ell ja no en queden més que les restes de la síquia elevada que abastia el cup, provinent del safareig de la font o quânat d'Albenya.

Despedirem les despulles d'aquests antics molins fariners d'aigua amb les tradicionals estrofes del Cançoner Popular que hi fan referència. Aquesta d'avui diu així:

Sa pubila molinera
s'ha posat davantalet,
no la vol es ferreret
perquè la troba grollera.

Text, plànols i fotografies:

MIQUEL SASTRE "FIOLET"

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

Antoni Carbonell Sans. Va morir dia 19 de març als 83 anys.

Antònia Abrinas Pou. Morí dia 28 d'abril a l'edat de 85 anys.

Francisca Garcias Mulet. Ens va deixar dia 4 de maig.

Francisca Barceló Juan. Ens deixà dia 19 de maig als 75 anys.

Bartomeu Sastre Cañellas. Morí dia 8 de maig als 47 anys.

Joan Font Salvà. Va morir dia 21 de maig. Tenia 87 anys.

Antoni Fullana Blascos. Morí dia 9 de maig a l'edat de 65 anys.

Jerònia Falconer Reus. Ens va deixar dia 25 de maig als 67 anys.

Encisat

Titoieta Ràdio, 107.5 FM

l'encís de l'estiu en directe a Titoieta Ràdio

L'emissora d'Algaida emetrà dos nous programes que substituiran al veterà "Temps de Cinema" i la revista "Mira que te dic".

La primera setmana de juny començarà la nova programació d'estiu de Titoieta Ràdio. L'encís estiuenc es veurà reflectit en uns continguts més refrescants i desenfadats. Els dissabtes a les 10,30 hores del matí s'emetrà el nou espai "SOUVENIR", un programa magazine que oferirà setmanalment un caramull de mini-seccions centrades sobretot en l'oci i el temps lliure.

A les 12,00 hores del migdia començarà "L'ANGELUS", un nou experiment radiofònic que dedicarà cada dissabte 90 minuts a tractar un tema monogràficament.

La graella de programació de Titoieta Ràdio experimentarà també altres modificacions; entre aquestes destacar el canvi del dia d'emissió de l'espai "XIMA-XEMA". A partir d'ara el podreu escoltar els dissabtes a les 14,00 hores del migdia.

els nins i nines d'Algaida celebraren el 6è. aniversari de Titoieta Ràdio

La festa d'aniversari va tenir lloc el passat dissabte 8 de maig en el decurs del programa "Mira que te dic".

Un grup de 11 nins i nines nascuts l'any 1987 -que enguany també compleixen el seu 6è. aniversari- participaren a la petita festa que els promotors de l'emissora organitzaren el dissabte 8 de maig a l'estudi de Titoieta Ràdio.

Els nins foren obsequiats amb una insígnia de l'emissora i més tard després de bufar per apagar les candeletes menjaren la tortada d'aniversari.

encís (en castellà hechizo, mat. sign.) m 1. Acció i efecte d'encisar. 2. Allò que encisa. SIN. Encant.

encisar (en cast. hechizar, mat. sign) v. tr. 1. Embruixar. 2. Captivar algú per un atractiu poderós, com la bellesa, la gràcia, etc. FAM. Encís, enciser,-a. SIN. Encantar.

El passat dissabte, 1 de maig, va tenir lloc als estudis de Titoieta Ràdio el sorteig de tres valuosos premis pro-electrificació de l'església d'Algaida. El sorteig fou efectuat amb la supervisió del Jutge de Pau Jordi Llaneres.

Els nins i nines nascuts l'any 1987 participaren a la festa del 6è. aniversari de Titoieta Ràdio.

d i s s a b t e

- 09.00 Inici de les Emissions
- 10.30 SOUVENIR
revista d'estiu
- 12.05 L'ANGELUS
monografia radiofònica
- 13.25 TITOIETA INFORMACIO
informació local
- 13.30 RADIO-DIARI MIGDIA
conexió amb RNE Balears
- 14.00 XIMA-XEMA
fanzine
- 15.00 OLDIES BUT GOODIES
musical
- 16.00 TITOIETA POP
els darrers èxits de la
moguda musical
- 17.00 NO VOLEM SER
pop-rock en català,
inclou "Et Sona?" de
l'EMUC
- 19.00 BOOGIE WOOGIE
COUNTRY GIRL
el tot i més del rock
- 20.00 NODULS PROLAPXATS
- 22.00 Fi de les Emissions

d i u m e n g e

- 12.00 PETIT PROGRAMA
per a la gent menuda
- 13.00 COMO UN
FANTASMA GRIS
redifusió

d i l l u n s

- 22.00 SOUVENIR
redifusió
- 23.30 TITOIETA POP
redifusió

d i m a r t s

- 22.00 L'ANGELUS
redifusió
- 23.30 NO VOLEM SER
redifusió

d i m e c r e s

- 22.00 XIMA-XEMA
redifusió
- 23.00 BOOGIE WOOGIE
COUNTRY GIRL
redifusió

d i j o u s

- 22.00 COMO UN
FANTASMA GRIS
música sudamericana
- 23.00 MAL PES CAP
redifusió
- 24.00 DE TOT I MOLT
redifusió

d i v e n d r e s

- 18.30 MAL PES CAP
música hard
- 20.00 DE TOT I MOLT
musical

DANCING DAYS (Dies de ball)

Perdoni, on és l'actuació de S'ORQUESTRINA? Aquesta era la qüestió que formulava el conductor d'un cotxe a un empleat municipal, el passat dia 22 de maig. L'escena tenia lloc davant el MOLÍ DEN XINA, a les 21.30 h.

L'empleat de l'Ajuntament li responia: A SA PLAÇA. Al mateix temps que li indicava l'únic camí per anar-hi: el carrer Metge Verger; al carrer de la Ribera, els vehicles aparcats ja no hi cabien.

El conductor i els acompanyants (eren de Palma) trobaren, a la fi!, un lloc on poder deixar el cotxe. I caminant arribaren A SA PLAÇA.

L'escenari, els llums, tot era a punt, encara faltaven uns minuts per començar, els ciutadans decidiren anar a fer un cafè. Impossible: no cabien a cap bar: "Quin negoci que hi deuen fer els cafès, amb S'ORQUESTRINA", pensaren. Tornaren cap A SA PLAÇA, i es mesclaren entre el públic.

Segons informacions publicades a la premsa de les Illes, el nombre de persones concentrades A SA PLAÇA anava de les 1000 (ULTIMA HORA) a les 1500 (BALEARES).

Faltava menys d'un quart per les 11 de la nit, quan S'ORQUESTRINA començava a sonar, i els nervis acumulats al llarg dels darrers dies per alguns dels seus components es començaven a calmar.

Poc a poc S'ORQUESTRINA es va passejar per tots els temes del seu darrer treball discogràfic (editat en CD i en *cassette*) i també pels seus anteriors èxits: CHICA YEYÉ, FESTIVAL MALLORCA... DE CAP A PEUS és el títol que han elegit per a aquest treball, que inclou 12 temes, entre els quals trobam: rumbes, tangos, pasdobles...Peces sobretot per ballar.

SOMOS NOVIOS, un conegut tema d'ARMANDO MANZANERO, ha estat elegit per sortir en senzill (les coses que fa el *marketing!*) per promocionar la resta de temes del disc.

Però, curiosament, una altra cançó, el pasdoble MAM, dedicat a la ex-consellera de Cultura del Govern Balear, MARIA ANTÒNIA MUNAR, ha despertat més l'interès de la premsa.

Fins i tot, a segons quins medis de comunicació, tingué més repercussió el ball d'aferrat que va protagonitzar MAM a la mateixa plaça, el vespre de la presentació, que la presentació per si mateixa (i és que els polítics ho aprofiten tot, no deixen res).

S'ORQUESTRINA també va ser la protagonista de la programació de dissabte dia 22 de TITOIETA RÀDIO. Des de les 9 del matí fins a les 6 de l'horabaixa, dos dels seus components, hora a hora, i DE CAP A PEUS, presentaren els nous temes del seu darrer àlbum.

RESTRICCIONS D'AIGUA

L'Ajuntament ha decidit unany més restriccions d'aigua durant l'estiu. Els carrers de Palma, Església, Sa Plaça, Beata, Quarterada, Costa i Llobera, Can Carrintar tendran restriccions els dilluns, dimecres i divendres de 8 a 15 hores; els carrers des Colomer, Campet, Cabrit i Bassa, Sol les tendran els dimarts, dijous i dissabtes les mateixes hores.

Estan d'enhorabona els carrers dels Cavallers, Toni Maura, Pare Pou, Aigua, Tanqueta, Ribera, Metge Verger, etc., etc. perquè sembla que no en tendran, de restriccions. ¿O és que en tenen de cap a cap d'any?

PLUVIOMETRE

Ja que parlam d'aigua, vos direm la que ha caigut els darrers mesos i comprendreu que hi ha motius per acordar restriccions. El mes d'abril van caure 56'9 litres i el present mes de maig 27'5. Com sempre, són dades que ens proporciona l'apotecari Gabriel Martorell.

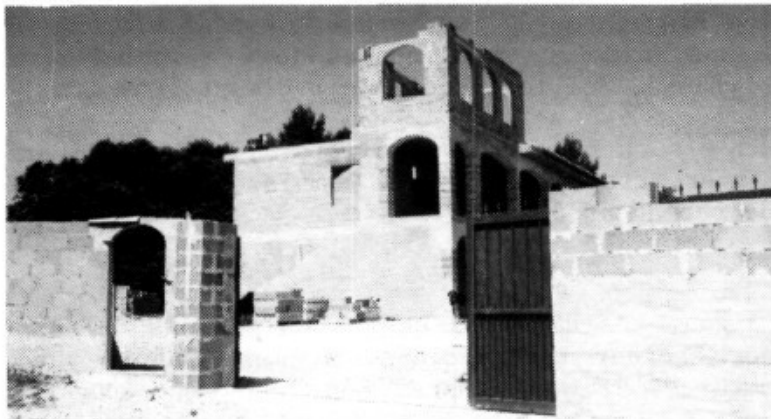
comunicat del PSM d'Algaida

No escaliven. La Llei d'Interès Social elaborada pel Govern Balear, aquella que permet construir qualsevol cosa a qualsevol lloc, ha estat objecte de burla pels mitjans de comunicació d'abast nacional -vegeu l'article de la revista EL TEMPS reproduït per ES SAIG núm. 134. I ves per on, a l'Ajuntament d'Algaida, governi qui governi, li ha pegat per ser dels capdavanters en l'aplicació de tan funesta llei. Sempre rep el mateix: el paisatge; bocí a bocí, el fan malbé. Ara és el torn de la Pleta de Son Ribas, a Pina, on construeixen, entre d'altres meravelles, l'edifici de la fotografia. A les instal·lacions, aquesta vegada no hi posaran animalots prehistòrics de plàstic, sinó aus de carn, ossos, pell i ploma. Potser seran exòtiques, potser seran autòctones, i potser seran les dues coses a la vegada.

El cert és que el projecte arribà a l'Ajuntament ara fa uns quatre anys, quan governaven les dretes. Fruit de les gestions del PSM, d'Algaida i de Palma, arribaren a la Conselleria d'Agricultura uns informes elaborats per institucions internacionals de reconegut prestigi, tant científic com ecològic, que posaven en dubte l'eficàcia professional i les intencionalitats del promotor d'aquesta obra, un ciutadà alemany, respecte de les seves tasques "defensores" dels animals. El projecte és bàsicament el mateix que abans; el promotor és la mateixa persona. Però ara la Conselleria no hi veu impediments a informar favorablement aquesta endemesa. I els regidors del PSOE, PP i Independents tampoc no n'hi veuen per aturar-ho, quan en definitiva la responsabilitat és del nostre Ajuntament. Com que no veim l'interès social per cap banda, seguim dient NO a les obres d'aquest estil. L'única cosa certa, que hem recollit de diversos testimonis, és que per aquell indret, la Pleta de Son Ribas, ja hi ha hagut problemes en un camí d'ús públic, que qualcú s'ha volgut fer seu. ¿És aquest l'interès social de què parlen?

D'altra banda, estam molt contents que fos retirat de la darrera Sessió Plenària el punt de la dedicació exclusiva del Batle. Sembla que els problemes interns del grup del PSOE són els causants de la retirada, just en el moment en què havia de discutir-se el punt. L'emergència ha resultat favorable a allò que nosaltres desitjam. Perquè sembla que tots els altres partits, excepte el PSM, volien votar afirmativament l'exclusiva. I nosaltres seguim pensant el mateix que ja diguérem l'any passat: Que un Ajuntament com el nostre no necessita de cap dedicació exclusiva, ni del Batle ni de cap regidor, per esser gestionat amb eficàcia. Que els dos milions de pessetes anuals que costaria la dedicació, és una despesa inútil, injustificada. Que millor seria destinar els dos milions a resoldre qualsevol necessitat del poble. Trobam, en definitiva, que ningú no ha de poder pensar que l'Ajuntament vulgui esser utilitzat per resoldre cap problemàtica ni individual, ni de grup. És per això que demanam públicament, ara que encara hi som a temps, que els altres partits reconsiderin la seva postura. I que de cap dedicació exclusiva, cap, no se'n torni a parlar mai més.

Agrupació d'Algaida del PSM, maig de 1993

AJUDEM ALS NINS

**La guerra a Bosnia
Herzegovina continua.
Necessiten medicines.
Ajuda'ns a recollir-les i
nosaltres les hi drem.
Acudeix a la farmacia.**

DE BOSNIA HERZEGOVINA

organitzen:

CONSULTORI
COSTA PORTALS

col.laboren:

Col·legi de Farmacèutics de Balears
Cooperativa Farmacèutica
Conselleria de Sanitat
Ajuntament de Calvià
Ajuntament de Palma
Grup Serra
Transmediterranea
Graphis Publicitat
Associació de Premsa Forana

PUNTS D'ENTREGA:

(FINS AL 5 DE JUNY)

TOTES LES FARMACIES DE MALLORCA

PALAU DE LA PREMSA - Palma

POLIESPORTIU DE CALVIÀ

POLIESPORTIU DE STA. PONSA

PER MÉS INFORMACIÓ:

71 34 65 - 71 52 80 - 13 91 39

II RECOLLIDA DE MEDICINES PELS NINS DE BOSNIA-HERZEGOVINA

Sortida 11 de Juny d'un comboi des de Palma amb destí I.R.C. a Metkovic-Split

DONATIUS: "La Caixa" - Of. principal 390 - nº cuenta 7365-51

PINA

Aquí ens teniu altra vegada, després del parèntesi del mes passat. Temps de calor, temps d'exàmens, temps d'anar a prendre els primers banys a la mar o a la piscina, temps d'eleccions; en llegir aquest SAIG ja se sabran els resultats. Eleccions que a nivell de poble no tenen l'apassionament de les eleccions locals o autonòmiques; es viuen com de més enfora, però també ens afecten a tots; resultat incert, segons pareix les més igualades des de fa anys; tots els partits fan l'esprint final i van a per totes; no tenen res segur, però esperen que el poble una vegada més donarà mostra de la seva maduresa i seny.

ENLLUMENAT DE LES INSTAL·LACIONS ESPORTIVES: Bé, idò com ja sabeu, tenim camp de futbol, pista poliesportiva (bàsquet, tennis, futbet) i també ja tenim vestidors. Molts de pineros no ho havien somiat mai que Pina arribàs a tenir tot això; idò ja no és un somni, és una realitat. Instal·lacions on els al·lots, joves i no tan joves passen estones fent esport, suant de gust, i eliminant toxines, i millorant el seu estat físic; com ja sabeu, avui en dia que tanta de gent no fa feines físiques i els que en fan es cansen manco que altre temps, fa que l'esport sigui tan necessari, casi una obligació; avui és una necessitat, que a Pina es pot desenvolupar en aquestes instal·lacions. Però, -sempre hi ha qualche emperò- només es poden emprar les instal·lacions de dia, és a dir, quan fa claror, ja que hi falta la il·luminació. Creim que és una qüestió a tenir en compte, ja que un grup de pineros, des de fa anys, un pic o dos per setmana es desplacen a Lloret per poder jugar a futbet el vespre. I és que molta de gent de dia fa feina i l'únic moment que té per poder fer esport és en acabar la feina el vespre. Si les instal·lacions esportives tenguessin llum, pensam que s'aprofitarien millor. En aquest sentit ens han fet arribar comentaris gent de Pina; ja sabem que el món no està fet en un dia, però creim que aquest tema de l'enllumenat seria una gran millora i ajudaria a fomentar el deport; i en especial aquest grup que es desplaça a jugar els vespres a Lloret no tendria per què anar-hi, amb la comoditat que això suposaria pels pineros en general, ja que molts quan tenen temps lliure és el vespre i tal vegada anirien a fer un poc d'esport i, en no haver-hi llum, no hi poden anar.

Aquí queda exposat aquest tema, perquè ho tinguin en compte els responsables municipals si ho creuen convenient; i si ho consideren d'interès -esperem que sí- aviat poguem dir que les instal·lacions esportives ja tenen enllumenat.

També volem dir, encara que només sigui de passada, que Pina ha recuperat un detall que tal vegada pocs pobles tinguin i que per fortuna s'ha conservat i no ha desaparegut, com tantes altres coses, que perquè avui o ja no fan falta o han passat de moda les esbuquen i desapareixen. Estam xerrant, com els pineros ja hauran endevinat, del passadís aeri que comunica el convent nou amb l'antic. Aquest passadís amenaçava ruïna, les bigues que l'aguantaven estaven en mal estat i o l'havien de llevar o fer-lo nou, que a la fi és el que s'ha fet, i s'ha procurat conservar el sentit antic que tenia, s'ha restaurat amb molt de gust. Crec que els pineros ens podem sentir orgullosos de que una obra tan característica i sui generis com aquesta continui al poble i els nostres fills puguin gaudir de la seva bellesa.

Des d'aquí volem donar l'enhorabona a les monges pel bon gust i el detall que han tengut de conservar aquest passadís enlairat entre els dos convents i que passa per damunt el carrer.

EL RACÓ DELS LLIBRES

EL RETAULE DEL FLAUTISTA

JORDI TEIXIDOR

En Jordi Teixidor és un home de teatre que des del començament de la represa literària de la postguerra va mostrar-se com un dels impulsors del gènere a través de l'anomenat "teatre independent", un moviment que d'entrada era amateur i del qual sorgiren companyies com "Els Comediants", "Els Joglars" o "Dagoll-Dagom", i d'altres de molt més modestes que actuaven als barris obrers, a vegades fora de la llei. D'aquestes va sorgir Jordi Teixidor, un autor que es féu famós a partir de guanyar el Premi Josep Maria de Sagarra amb "El retaule del flautista", la seva obra de més èxit (més d'un miler de representacions) i una de les millors mostres del teatre de les darreres dècades.

Basant-se en el mite del flautista d'Hamelín, Teixidor escriu una obra de denúncia: denúncia de la corrupció, la qual cosa la fa de desgraciada actualitat.

El problema presentat, evidentment, són les rates; a Pitsburg en tenen tota una plaga. El poble demana solucions i l'Ajuntament i les classes poderoses (de fet són tot u) miren de trobar-hi la millor. I la millor, per a ells, és la que pugui omplir-los les butxaques. Per això, quan es presenta una solució radical i econòmica per a les arquees del poble com és l'arribada d'un personatge que diu que és el flautista d'Hamelín, hi posen totes les traves possibles ja que els impedeix de fer negoci. Els principals opositors són els presidents dels gremis de manyàs (que fabriquen les rateres) i d'apotecaris (que preparen el mata-rates). Tots dos són regidors de l'Ajuntament, com ho són també el cap de les milícies (un neo-nazi que en veure la possibilitat de fotre quatre garrotades als manifestants ja està content) i els propietaris d'altres comerços, que amb el suport de l'església (que sempre s'alia amb els poderosos) se les enginyen per acabar amb l'amenaça del flautista.

Si hi surten escaldats, si hi guanyen, si són perseguits per les rates, si es converteixen en flautistes, si... ho sabreu en llegir el llibre.

VÍCTOR MULET

Vetací l'entusiasta grup organitzador de la tómbola pro-electrificació de l'església parroquial, que durant una mesada tengué lloc al local de l'Obra Cultural d'Algaida.

Volen donar-vos les gràcies per la gran col.laboració i participació algaidina, que produí uns ingressos de més d'un milió i mig de pessetes. Aquesta quantitat haurà ajudat a cobrir la meitat del pressupost total. L'agraïment més sincer per a tothom.

TROBADA DE QUINTOS DEL 44.

Els quintos del 44, nascuts el 1923, es reuneixen cada any a nivell de tot Mallorca; és una trobada molt nombrosa que enguany va reunir més de 500 persones a Son Sant Martí després d'assistir a missa a Pollença. Compreneu que aquesta notícia no vagi acompanyada de foto perquè tanmateix no hi cabrien tots. D'Algaida hi assistiren -que sapiguem- en Nadal Ventura, en Joan Batle, en Domàtiga i en Joan Rapinya. Pel que ens han dit, s'ho passen molt bé, amb premis i rifes i una gran animació.

L'any passat la trobada es va fer a Pina i ja tenen fixada la de l'any vinent a Llubí. Es tracta d'una iniciativa simpàtica a la qual desitjam continuïtat. I a veure si altres fornades s'animen a fer el mateix.

JOAN BALAGUER, NOU PRESIDENT DE LA TERCERA EDAT.

Les eleccions a President de la Tercera Edat d'Algaida es varen anul.lar per la retirada d'un dels candidats. Així, va quedar proclamat President de l'Associació en Joan Balaguer Mulet, a qui desitjam encert en el càrrec.

ESPORTS

ESCACCS

El club d'escacs d'Algaida, una vegada acabada la lliga, ja prepara el torneig de Sant Jaume. Enguany el torneig és d'àmbit local i sense condicionants d'edat.

La primera jornada és dia 6 de juny i, com totes les d'aquest torneig, es jugaran al local de l'Obra els dissabtes fins a les festes de Sant Jaume.

Com podeu veure, els animosos integrants dels escacs d'Algaida no aturen ni una mica ja que sempre tenen competició organitzada. Anim!

Per altra banda i amb referència a l'esport escolar, direm que na Bàrbara i n'Antònia Bibiloni ja estan classificades per jugar la fase final de Balears, una vegada que s'han classificat a les finals de Mallorca.

Esperam que, com en altres ocasions, es classifiquin per jugar les finals nacionals.

FUTBOL

El diumenge dia 30 de maig haurà estat el dia que el C. E. Algaida retorni a Primera Regional, després d'una llarga estada a Segona.

Per aquest motiu es preveu una festa homenatge a l'equip i també s'aprofitarà per tenir un detall amb tots els equips que d'una manera o altra practiquen l'esport al nostre poble.

Els darrers resultats que han possibilitat l'as-

cens de categoria han estat:
 Valldemossa-Algaida 3-1
 Algaida-Porto Colom 6-3
 (amb aquest resultat ja s'aconseguia l'ascens)
 Bunyola-Algaida 3-1
 Algaida-Vilafranca 2-1

Falta disputar el partit Llubí-Algaida dia 30, però el segon lloc de la classificació, darrera el Porreres, és un fet inamovible; per això l'organització de la festa coincidirà amb la cloenda de la lliga de Segona Regional.

No cal dir que des d'aquesta pàgina donam la més sincera enhorabona a l'equip i a totes les persones que han fet possible que l'afició futbolera i l'esportiva en general estigui satisfeta per l'ascens de categoria del primer equip representatiu d'Algaida.

Enhorabona!

Hem de dir que, de cara a la continuïtat del Club, es preveu una assemblea de final de temporada per part de la Junta Rectora. La data de l'acte es farà públic quan estigui més concretat i s'espera l'aportació d'idees i gent que ajudi per dur endavant això del futbol algaidí.

FUTBOL SALA - INICIACIÓ

L'equip d'Algaida de futbol-sala a la categoria d'iniciació ha conclòs una temporada molt bona ja que després de 18 jornades ha quedat campió del grup de Montuïri i això li dóna accés a jugar les finals comarcals a Campos.

Molt bona temporada han fet aquests nins de Ses Escoles de 6 a 8 anys ja que han aconseguit més de 60 gols amb tan sols una quinzena en contra.

Equip del C. E. Algaida que ha aconseguit l'ascens a Primera Regional

El dia 29 a les finals comarcals a Campos es va quedar en novena posició, encara que la cosa organitzativa no estava molt clara, és a dir, que es feren seleccions entre els equips mentre els nins d'Algaida jugaren tots els mateixos.

De totes formes, molt bona temporada. Enhorabona!

VOLEIBOL

Aquest mes s'han jugat les finals de Mallorca de promoció amb uns resultats extraordinaris pels nostres esportistes de totes les categories.

Infantil femení unificat: Campió de Mallorca. Els propers dies 11, 12 i 13 de juny jugaran les finals de Balears que se celebraran al Poliesportiu "Príncipes de España".

Voleibol escolar de promoció

-Infantil femení: el passat dia 22 de maig a Son Servera va aconseguir el tercer lloc d'entre 16 campions comarcals, un lloc molt important tenint en compte que eren les jugadores més joves de tot el campionat.

-Aleví masculí: el dia 10 de maig a Alaró es va aconseguir el subcampionat en el que és l'únic equip de categoria masculina de Ses Escoles. Tots els pares acompanyants i jugadors estaven molt satisfets.

-Benjamí femení: el dia 24 de maig a Algaida es va fer el campionat de Mallorca d'aquesta categoria en què les nostres petites i després d'un esforç molt gros quedaren campiones de Mallorca. La copa guanyada era més grossa que elles!

Equip de futbol-sala. Temporada 92-93

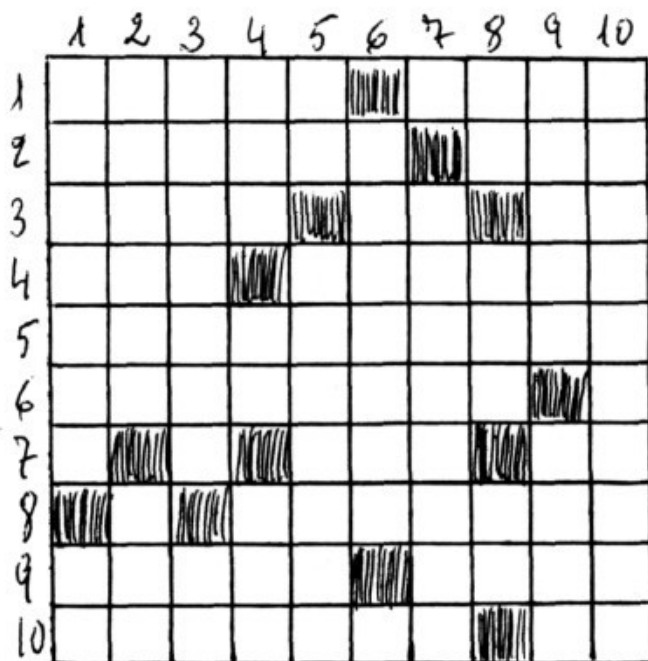
-Aleví femení: aquesta categoria va celebrar la gran final dia 29 de maig a Algaida i de bon segur que és la final que més recordaran els seguidors algaidins ja que d'entre 12 equips campions de comarca i seleccions comarcals es va arribar a la final amb els dos representants algaidins. La final la va guanyar l'equip Algaida A que va jugar contra l'Algaida B. Va ser tot un èxit; feia molts d'anys que no es veia una final del campionat de Mallorca enfrontant dos equips del mateix poble: ALGAIDA A: CAMPIÓ DE MALLORCA. ALGAIDA B: SUBCAMPIÓ DE MALLORCA.

El voleibol està d'enhorabona pels seus esplèndids resultats; esperam i desitjam que aquesta eufòria i aquesta qualitat tècnica dels nostres esportistes tant masculins com femenins continuï la pròxima temporada.

Segons l'entrenador Andreu Gelabert aquesta temporada ha estat la més bona des que ell és l'entrenador dels equips d'Algaida. Enhorabona i a seguir endavant!

JOAN TROBAT

PASSA TEMPS

Horitzontals: 1. Malnom d'Algaida. Malnom d'Algaida. 2. Badats, destapats. Passa, camada. 3. Ràpid, lleuger (al revés). Bismut (al revés). Consonants correlatives. 4. Descans, lleure. Demanar per a ell un tribunal la competència d'una causa. 5. Corroborarà, confirmarà. 6. Insòlit, singular. Cent. 7. Sofre. Mil. Coberta membranosa tenuíssima (al revés). Afirmació. 8. Bor. Llimonades, sodes. 9. Sofriment, patiment (al revés). Fruit de la vinya. 10. Fuets, xurriaques (al revés). Preposició.

Verticals: 1. Malnom d'Algaida. Estronci (al revés). 2. Situar. Botlletí Oficial de l'Estat. 3. Vàlid, conforme. Consonant geminada. 4. Lloc de batre. Malnom d'Algaida (al revés). L'alegria del futbol. 5. Titani (al revés). Afinada, esmolada. 6. Petits arbres de la família de les cupressàcies. Roentgen. 7. València. Que té la boca torta. 8. 3'1416 (al revés). És necessari. Societat Anònima. 9. Unir en matrimoni. Vint-i-quatre hores (plural i al revés). 10. Desterrament per un període de deu anys.

Les solucions als mots encreuats les trobareu a la pàgina 31.

COACEBERR
ARUFINASO
NTEAMOLTS
ADAGCONSA
IEGRIUIRL
TUNEANCEI
SRTMREALA
USAEIESEN
BCSIAROUA
OOSEMPRQR
REATIREAS
INTERINRA

Sopa de lletres

Heu de localitzar deu noms de dona començats per la lletra "R". Després podreu llegir un pensament de Joan Fuster.

Solució a la passada sopa de lletres: Una vegada eliminats els deu noms d'home que comencen per "G", podeu llegir: "Precisament perquè som carnívors necessitem veterinaris". (Joan Fuster).

UNA XERRADETA... (acabament)

manera, dins la sala de bany. He vist fotos molt bones en blanc i negre. Ara, m'agrada més el color, per ventura perquè és més real. El blanc i negre té una anomenada més artística. Però jo trob que és molt difícil superar una bona diapositiva en color.

-Com fotografiaries Algaida, en color o en blanc i negre?

De les dues maneres. Els paisatges, en color i la gent, segons l'ambient. Per exemple, si anàs a fer fotos a CAN CARAGOL, les faria en blanc i negre i al pub de CA N'ESTEVE, en color. La processó de l'ENCUENTRO, la fotografiaria en blanc i negre, i els cossiers, en color.

-Per què canviaries la fotografia?

No la canviaria per res.

-La fotografia és allò que és a la vista, però que només veu un fotògraf. Què en penses, d'aquesta frase?

Supòs que l'ull del fotògraf està més avesat a captar la realitat. Però, més que res, crec que un fotògraf és una persona que sap quan ha de pitjar el botonet de la cambra. Qualsevol persona pot ésser fotògraf, és una cosa que es pot aprendre. No és necessari anar a escola per fer fotos. D'altra banda, dins aquest món, hi ha la part tècnica i la part que podríem anomenar artesanal. Els que dominen tot aquest món són els mestres, personatges que consideren la fotografia com un ofici.

-Els concursos de fotografia, serveixen per qualche cosa?

No m'han agradat mai, els concursos. Vaig participar al de la revista BRISAS per si guanyava qualche viatge, i no per res més. No som gens aficionat a participar als concursos. Però supòs que són una manera de donar a conèixer la teva feina.

-A qui o a què t'agradaria fer una foto, i encara no l'has feta?

M'agradaria fer moltes fotos: a tot. El problema és la manca de temps. No me costa gaire fer fotos: agafar la cambra i fer 50 fotos. M'agraden els paisatges d'Algaida, però consider que és difícil retratar-los. Quan pas més gust de fer fotos és durant els viatges,

perquè tot és desconegut, totes les imatges són noves. Fer les fotos dins l'ambient en què et mous és més difícil, perquè és mal de fer captar la bellesa que habitualment t'envolta. Jo, per exemple, he anat a Punxuat a fer fotos i he tornat sense fer-ne cap. No he estat capaç de veure res que, per a mi, fos en aquell moment atractiu.

-Què és l'AFA, Associació Fotogràfica d'Algaida?

És una cosa que està molt bé, és una iniciativa personal de RAFEL ANTICH "XEREMEC". Quan en Rafel m'ho va comentar, em va fer molta il·lusió, perquè una de les coses que necessit són estímuls per anar a fer fotos. Si existeix una associació, una entitat que periòdicament organitza activitats, aquestes seran un estímul per treure la cambra. Però encara no l'he treta.

-Ja per acabar, volem que ens facis una foto.

Preparats! CLIC!

La fotografia de la portada d'aquest número d'ES SAIG és de BIEL MUNAR. Si vos agrada, i voleu veure més imatges capturades per la seva cambra, ho podeu fer visitant l'exposició permanent que l'AFA ha muntat a l'entrada i l'escala de la CASA DE LA VILA.

JERÒNIA POU i BIEL SASTRE

Solucions als mots encruats

Horizontals: 1. Dulei. Vicó. 2. oberts. pas. 3. ligà. iB. st. 4. oci. avocar. 5. ratificarà. 6. original. C. 7. S. M. let. sí. 8. B. gasoses. 9. rolod. raïm. 10. sellart. de.

Verticals: 1. Dolorós. rS. 2. ubicar. BOE. 3. legitim. ll. era. iG. gol. 5. iT. afilada. 6. sivines. R. 7. V. bocatorn. 8. ip. cal. SA. 9. casar. seid. 10. ostracisme.

UNA XERRADETA AMB...

en BIEL MUNAR "RIU"

Veure una imatge amb filtres és sinònim de veure-la distorsionada. Curiosament, en el món de la fotografia és tot el contrari: els filtres ajuden a veure les imatges més clares.

Aquesta **Xerradeta** és una fotografia amb filtres de **BIEL MUNAR**.

-Diuen que la casa Minolta ha de tancar. Això vol dir que la fotografia està en crisi?

No, la fotografia no està en crisi, ni molt manco. Que la casa Minolta ho passi malament, supòs que és perquè han enfocat desencertadament el seu producte cap al mercat.

-Si en un hipotètic judici, et donassin a triar per defensar entre la fotografia i el vídeo, què triaries?

Jo elegiria la fotografia. El perquè no el sé. Sempre m'ha agradat més. Crec que congela en un moment moltes més coses que una cinta de vídeo. De fet, ara vivim un *boom* del vídeo i la fotografia segueix com sempre. Una foto és portada de qualsevol diari o revista i no té necessitat de cap paraula per expressar el seu missatge. Unes imatges mudes, no necessàriament les imatges han de dur paraules, difícilment transmeten un missatge concret.

-Ets músic. Les fotografies tenen música?

Jo, personalment, no relacion la música amb la fotografia.

Guardes la teva primera cambra fotogràfica?

Sí que la guard, fa estona que no he provat si funciona. També en tenc dues d'antigues que he trobat per aquí, per ca nostra: una era de monopare, i l'altra és molt antiga, tant que no sé si ha funcionat mai. No som massa romàntic; ho dic per això de guardar les coses.

Si tingués una cambra ideal i en un moment determinat em plantejàs de canviar-la, si la venda de la que tenc em pot ajudar a aconseguir la nova, la vendria, la vella, el traume em duraria ben poc.

-Les fotografies representen la realitat o són ficció?

Són una ficció, són una interpretació del fotògraf. La imatge pot ser real, però qui fa la foto hi posa molt de la seva part. Les fotos són una interpretació molt subjectiva de la realitat.

-Ets fotogènic?

Jo?no, que va! A més, odii que em facin fotos, no m'agrada gens.

-Si, per fer una fotografia, haguessis de triar entre una persona, un paisatge i un arbre, què faries?

Entre una persona i un arbre, triaria una persona. I entre una persona i un paisatge, també triaria la persona. Així i tot, les fotos dels paisatges tenen la seva dificultat.

-Que tens més fotos, en color o en blanc i negre?

En color, en color. Per una qüestió: el revelat en blanc i negre, l'has de fer tu mateix, i jo no dispòs de mitjans còmodes per fer bona feina en blanc i negre, vull dir que no dispòs d'un laboratori...De fet, n'he revelades de mala

ES SAIG ~~~~~

~ MONOGRÀFIC n. 5 ~

~ Algaïda, juny 1993 ~

(Dibuix de Dolors Maya Oliver)

ACTA DEL JURAT DEL CERTAMEN LITERARI DE CASTELLITX
CORRESPONENT A L'ANY 1993

Reunit el Jurat qualificador del XVII Certamen de Poesia de Castellitx i de Narració Curta i del XV Concurs de Poesia Popular, a la vila d'Algaida, dia 9 d'abril de 1993, constituït pels Srs Gabriel Janer Manila, Pere Fullana Puigserver i Pere Mulet Cerdà, acorden per unanimitat concedir:

Premi de Poesia, 1993:

Dansaires de la nit. Lema: Certamen de Poesia. Autora: Antònia Arbona Santamaria.

Accèssits a aquest premi:

El casal. Lema: Amagatalls secrets. Autor: Nicolau A. Dols i Salas.

Llavis dels meus records. Lema: Silenci. Autor: Pere Bru Serrano i Darder.

Sonet-ina per a piano a quatre mans. Lema: Sonetina. Autor: Isidre Julià i Avellaneda.

Premi de Narrativa, 1993:

Planta cinquena/ Porta tres. Lema: Enjòlit. Autor: Isidre Julià i Avellaneda.

Accèssits a aquest premi:

31 de novembre. Lema: Cronos. Autor: Marc Boix i Aragonés.

Sobre el tronc d'un vell pi. Lema: Aurora clara. Autor: Lluís Solé i Perich.

Premi de Poesia Popular (Glosat), 1993

Trobada de dos glosadors. Lema: Un tros de vida enyorada. Autor: Jaume Juan Bonnín.

Accèssit:

Tot ha canviat. Lema: Castellitx. Autora: Antònia Adrover Roig.

Firmen la present al lloc i data indicats més amunt els membres del Jurat

Planta Cinquena/Porta Tres

L'Ernest arribà a la porta de l'immoble del carrer 10, números 24-26, en el qual residia ja feia un munt d'anys.

Premé el cinc, tercera a l'interfon. Obri el cancell. Es dirigí devers l'ascensor. El cridà. En pocs segons el tingué a l'abast. S'obrí la porta. Hi entrà. Pressionà, de cor, el disc del seu pis. Tot seguit, l'artilugi, inicià l'escalada. Es deturà a la planta cinquena. En sortí. La porta tercera era entreoberta. Rosa, la seva muller, l'esperava, el cap defora: -Hola!.

La besà. Entrà. S'adreçà cap al bany. En sortí amb un xandall còmode i enfilà cap a la cuina/office. Era el recorregut de cada tarda, en arribar del treball, els dies feiners. Era el trajecte rutinari que feia, ja, d'ençà trenta nou anys: Una feliç i agradable monotonia. Sempre la taula a punt per dinar. Però, en aquella ocasió, la taula era buida. Solitària. Un desert damunt les tovalles. El més calent, encara, era a l'aigüera. Almenys, aquesta en fou la deducció, en veure aquella soledat, anòmala, que per primera vegada, al llarg del temps, li entristia els ulls. Va guaitar la seva dona: Aquesta, tranquil·la, impàvida, distreta com si res d'especial no succeís. Ernest, arrufà el nas, es gratà cella i cella, féu una ganyota de sorpresa. Romangué pensatiu una estoneta. I a la fi: -Què passa?...

Rosa, amb un quasi imperceptible moviment del cap, assenyalà la porta d'accés al menjador. S'hi adreçà. L'obrí. Sense dir res, i valent-se d'un gest amb l'índex, prou entenedor, invità el seu marit a seguir-la i entrar-hi. Una vegada dins, es diluí l'enigma. L'Ernest restà amb un pam de nas. Per un moment havia cregut -no sabia per quins set sous- que aquell migdia / tarda no bufaria cullera, però en observar l'abundància i qualitat de vianda i begudes que inundaven la taula, agençada amb flors i els canalobres de les grans solemnitats, restà perplex. Si el punxen, no li surt sang. No entenia res. Es fiblà la memòria intentant fer-se amb la causa d'aquell extraordinari que hauria satisfet el més exquisit i primmirat dels gourmets...Ernest, talment que fos una pilota de ping-pong volava des dels ulls de la seva cònjuge a la manduca de la taula i d'aquesta al rostre de la seva muller. Una i altra vegada. Munió de vegades. Intentà de treure'n l'entrellat: Mirà el seu rellotge/calendari...Va encantar-se guaitant les flames dels canelobres. Encara, un darrer esforç. A la fi, mormolà: -No entenc res!...

*****

Rosa, vint anys, tot just estrenats, acabava d'entrar al vestíbul de l'immoble 10, números 24-26. Emancipada de la seva família, anava a prendre possessió del pis que hi havia escollit i comprat a terminis. Curiosava l'estructura...Badocajava la decoració del vestíbul...Respirava l'aire tot impregnat de pintura fresca...No l'apressava res...Satisfeta que fou la seva tafaneria i quan empenia camí vers l'ascensor, s'adonà que acabava de creuar el dintell un jove, més o menys de la seva edat -més aviat més que no menys- que li desvetllà, insospitadament, aquella latent i espontània atracció devers el sexe oposat, motivant-li un impacte físic súbit i una acceleració emotiva - el seu cor augmentà llarga estona els batecs- com mai res ni nigu no li havien ocasionat. Ni somniant dormida, ni caboriejant desperta. Fou el típic dardell de Cupido. La seva reacció: Així de puntual i definitiva. Ell o ningú!

El jove, versemblantment tímid, passà aprop seu, com ignorant-la, camí de l'ascensor. Com distret, però, no pas del tot...

El primer impuls distintiu de la Rosa fou seguir-lo cap a la cabina. Però, no! A velocitat supersònica el seu cervell havia traçat un pla per fer-se seu aquell xicot. Un objectiu i mitjans per aconseguir-ho que suposaven una prometença, com a contrapartida. Gairebé un cilici obstinat i permanent. Un secret per endur-se a la tomba...

Pujà, a peu els cent vint graons de l'escala fins arribar a la seva porta. Assumí aquella decisió, bo i sabent, que hauria d'acomplir-la sempre més. Mai més no podria valer-se de l'ascensor. Mai més...

-Quants esglaons li caldria petjar al llarg de la seva vida, si el seu propòsit no fallava?...

Va mirar el rellotge. Dia:-3.9.MO.- Hora:15.15.- Calendari: 1950.

Va anotar a la seva agenda: **És el meu destí.**

*****

Els veïns de l'immoble, no es feien entenent que un ascensor nou i d'una prestigiosa marca industrial, pogués, cada dos per tres, espatllar-se. Els tècnics detectaven defectes de funcionament inversemblants i injustificats que no sabien a quina causa atribuir, si bé, indubtablement, havien d'ésser deliberadament provocats. La cabina romania gairebé sempre inutilitzable amb les consegüents molèsties per als usuaris. Fins que arribà un moment en el qual hom començà a sospitar que el causant de la malifeta havia d'ésser algú d'ells mateixos. Hom sospitava de tothom. Però qui més allunyada romania de sospita era la Rosa ja que, mai, mai no es valia de l'ascensor per fer o desfer els cent vint esglaons, funcionés o no l'ascensor. Adduïa, ella, quan l'ocasió ho propiciava, que la seva actitud responia al criteri que, així, practicava un bon exercici físic que li estalviava temps -anar al gimnàs- i diners. Altrament, malgrat la cura a vigilar qui podia ésser el subjecte causant de l'atzagaïada, mai, no se'n tragué l'aigua clara. Tots els esforços per descobrir-ho -i no foren pas estalviats- fracassaren...

*****

Rosa, cada dia més enamorada del jove, aprofità les deficiències de l'ascensor, per dur a la pràctica el seu pla. S'ho feia venir bé per coincidir amb l'Ernest i com que no hi havia cap altra solució que la de pujar, graó a graó, es valia d'aquesta, per a ella, favorable circumstància per entaular-li conversa. I, mica a mica, el tracte s'anà aprofundint, intimant. Es tutejaren, l'Ernest i la Rosa. I s'esdevingué l'inevitable: Es prometeren i casaren l'any següent. Registre matrimonial. -Dia 3.9.SU.- Hora: 15.15.- Calendari: 1951.

*****

L'ascensor continuava amb les seves avaries. Si bé no tan freqüents i menys duradores. L'ús n'esdevenia ja gairebé normal llevat d'aquests breus períodes. Però, la Rosa, dia rere dia, mes rere mes, any rere any, mai no l'utilitzà. Ni en temps de gestació ni per cap motiu, malgrat que els anys anessin abaltint el seu cos.

*****

-No entenc res!

-No entens res?, féu la Rosa.

S'assegueren, menjaren. Conversa: l'habitual, la de cada àpat. Els fills...els néts...els esdeveniments...A les postres, Rosa, després d'un parèntesi llarg i feixuc, només trencat per l'espurneig de les flames de les espelmes ja molt esmorteïdes, es decidí. Féu ús i abús de molta literatura. Es valgué dels seus coneixements de Professora de Llengua, per enraonar molt i fer-se entendre poc. Per acabar amb un estricte i concret: Així, doncs, estimat, per tot el que t'he dit, comprendràs que demà començaré a usar l'ascensor. Els anys m'han vençut. Han vinclat les meves forces, sotsobrat la meva voluntat, invalidat la meva prometença...

-Prometença, has dit?...Féu l'Ernest que, especialista en números, no havia entès, amb tant de galeig lingüístic, no gaire res més que la darrera expressió.

Per tota resposta, la Rosa li digué:-I si féssim un xic de migdiada?...

*****

L'endemà, l'Ernest s'aixecà com de csotum. S'arranjà. Besà, la Rosa i féu camí cap al treball. No havia donat massa importància a la festassa culinària de la tarda anterior, si bé li semblava desproporcionada la solemnitat culinària per celebrar una decisió humanament lògica i sabuda llargs anys, d'antuvi. Més bé considerava un bon xic estranya l'actitud de la seva esposa en no valer-se mai de l'ascensor durant tants anys i en tota circumstància... Però -es digué pel seu dedins- en són així, de vel.leïtoses les dones...

Arribà al seu despatx, inicià la seva feina de comptable amb normalitat. Però, paulatinament la seva atmosfera mental va anar emboirant-se, entrant en una zona cada vegada més densa i negra de dubtes i suspicàcies. El seu cervell s'endinsà en el túnel dels records llunyans. S'ancorà en un punt clau. Tal vegada fortuït. -Qui sap si motivat?: Les fallides de l'ascensor. Abans de la Rosa i després de conèixer-la. Els nuvolots s'alleugeriren amb una pluja de supòsits versemblants. La seva intuïció inicià una espiral de desassossec. Era ja gairebé l'hora de plegar. Va retornar, urgent, cap a la seva llar.

*****

La Rosa acabava de donar la volta al pany del seu pis. Se li havia entaforat al cap el desig d'anar a esperar el seu marit al vestibul i pujar junts per l'ascensor. Ho havia glatit tants d'anys! Va donar una llambregada a l'escala. De cua d'ull mirà la porta de l'ascensor. Dubtà. Lentament feu via cap a l'ull de l'escala. Quin pou més fondo fins a la planta baixa! -Quants milers de graons havia petjat des del dia en el qual conegué l'Ernest fins aquell moment? Qui sap, si com l'escala de Jacob, els suficients per arribar al cel. Pura nostàlgia, es digué. Resoludament enfilà cap a l'ascensor. Premé el botó de crida. L'artilugi s'aturà. S'obrí la porta, suaument. S'hi ficà. Primer el peu dret. Quan aquest fou ben apuntalat al sòl, avançà l'esquerre. I, així, s'hi encabí lentament. No les havia totes! Mentrestant la porta s'anava tancant, en aquells breus segons. Pressionà el disc 0. No tingué ni temps d'enretirar la mà. La cabina, com desenganxada dels cables i lliure de frens, es precipità, rabent, pel túnel vertical, amb velocitat augmentada per la inèrcia, fins a estavellar-se amb els topalls del fons: El xoc fou brutal. El terrabastall, paorós. La porta restà oberta...

Pocs segons abans, l'Ernest havia creuat el cancell. El senyal òptic indicatiu de situació de l'ascensor a les plantes s'esllavissava amb una rapidesa tan fora de la normalitat, s'expressava lluminosament amb un interval de temps tan breu que, l'home, comprengué que quelcom d'anormal succeïa. Com una premonició, un calfred recorregué tot el seu cos... Fou testimoni d'excepció de la tragèdia.

Rosa, la seva muller romania immòbil i ensagnada damunt el parquet. Morta, segur...

*****

Es feren els tràmits legals. Aixecament del cadàver, exàmens tècnics exhaustius de l'aparell. La sorpresa fou majúscula, en comprovar que l'ascensor funcionava normalment. Com si l'accident hagués estat com un miratge... Tots els supòsits que l'Ernest havia remenat prèviament, s'anaven concretant. Massa coincidències. Ullà el rellotge.

-Dia: 3.9.TH. -Hora: 15.15. -Calendari: 1990.

No podia ésser, altrament.

Ja més assossegat i resignat, l'Ernest mentre enfilava l'escala recordà haver sentit, immediatament després del gran espetec, com una immensa i insolent riallada metàl·lica. Un retruny rioler que es dispersava allunyant-se i esvanint-se dins d'ecos de voltatges acústics cada vegada més febles. En arribar al segon replà s'aixugà els ulls i amb la darrera llàgrima, s'engolí el secret de la veritat estricta...

DANSAIRES DE LA NIT

1. (Preàmbul)

Provaren d'encisar-te la boca
 les paraules adormides
 en el replec de la memòria
 quan seduïres un líric epitafi,
 i dibuixares el més bell dels somriures
 vora l'escuma daurada de la matinada.

Un cop més repetires el nom de la ferida
 pels confins esbaldregats
 que llustrejaven la claror de l'ànima,
 quan el desfici del cel
 s'atansava més i més,
 cobejant la porta dels estels.

Ara saps com és de nu el desig d'aquesta pena,
 com és un nítid malentès, fruit del silenci,
 aquest misteri lleu de cantonada.

2.

Creixes arran de terra,
 com si de sobte poguessis ofegar-te
 en un tímid moviment de passarel·la.

La calitja del misteri
 ha embolcallat l'alè de la bromera,
 i cauen làngüides estàtues
 abocades a la mort,
 quan un vel de matinada es descobreix,

i el somni de la vida
 modifica atònit
 el joc dels miralls.

3.

Corbaren el fons de l'ànima
 les paraules de la nit
 i no dormiren les cales
 la roentor de l'albada.

Creuaren les serralades
 els núvols de la memòria
 i enfonsaren els misteris
 en la sorra de la fosca.

Udolen els llops esverats de la matinada.
 Terra vermella et cau a embats
 dintre les mans.

Un tenebrós silenci t'acompanya
 quan un ventall d'absències
 sedueix tot l'esguard.

Vora el paraigüer de l'ànima
 un esclat de defici
 ha trencat l'alba,
 com si a poc a poc els llençols de la memòria
 et negassin el retorn a les petjades.

Somriu en un blanquíssim cap de cantó
 un blau comiat embolcallat de misteri,
 com si al primer revolt del teu camí
 fos capaç de llambrejar aquest somni d'infant.

Els dansaires de la nit
 cantaren els teus mots dessota les pedres,
 i d'un rampell els caporals d'absències
 niaren en el teu feble cos de matinada.

5. (Caporals d'absències)

S'obrin les portes
 del rostre de silenci:
 tot és mentida.

L'amor? Una espurna
 en la fosca d'ahir,
 fredor demà.

A frec de llavis
 en un dia de pluja;
 no resta res.

Llac de silenci
 on ídols tiren pedres;
 i ells es miraven.

Baten finestres
 lluny dels teus ulls de vòmit;
 et neix l'espera.

Polsim i molsa
 en els teus tendres llavis:
 i cau el somni.

Pluja de cèrvols,
 muntanyes aturades:
 la llum els guia.

Els àngels rebels
 picotegen el somni:
 només creuen ells.

Escala d'aigua
 per un dia dels adéus:
 et calen ales.

Els somnis roents
 trabuquen el silenci:
 cauen les hores.

Només l'espera
torna el preu del neguit:
ombres i marbre.

Esfulla roses
en el bell mig del pit:
l'aire reclama.

Focs en tenebres
dibuixen el teu somni:
tris calendari.

Grisor de dies
i presó de l'ànima...
quan et cercava.

6

Vessa un imperi calcigat de somriures
aquell ésser que pateix sobtades metamorfosis
quan una altíssima presència es descobreix,
lluny de la teva mirada,
i un innúmer epitafi
sadolla les furtives efígies que es complauen
per tant de desig.

Passeges pels horabaixes incendiats
de mots que no capiren
aquests fills del misteri,
veus febles dins la fosca
feien retomar l'espès silenci,
i el franquici del comiat
va espargir les senyes del teu nom.

T'arrossegues, a l'aguait
de les teves pròpies petjades,
i ni tan sols has volgut reconèixer
com et fa mal aquell domini absurd,
aquella passió esquinçada
per uns mots que mai no seran teus.

7

S'ha calmat ara el plom dels teus ulls
i el vent va tancant portes i aixecant torres
de sorolls que mai no sabia desfer.

Tal vegada la presència et creix
entre estimballs de mots mig arraulits,
i uns alzinars inquietes
deixen que corri entre el seu fred
aquest record immòbil de la nit.

Tot s'ha aixecat, i es multiplica la capacitat
de ferir el bronze del misteri,
cal enlluernar aquest vel que ho vessa tot
dins la sorra de la fingida veritat.

Salta el llamp i miralleja
els teus dits llastats de missatges,
quan despulles de dies, càlids i lascius,
entren dins la fosca dels estels.

8. (Evocació del plom)

Mots de la terra,
trepidants i plens de llum:
criden la Pàtria.

La terra és de gel
pels sentiments innobles:
sentiu-vos els mots.

Talla la terra
aquest gel de silenci:
set espases d'or.

Llànties esperen
aquest foc de silenci:
criden els homes.

Fulles de vidre
en un esquerp silenci:
mouen les ones.

9.

Resten els seus ulls immòbils sota la persiana de la fosca. Ens ha dit que no vindrà ningú. Entre les runes del seu somni, remou set embats de llum que giravolten els seus polsosos llibres.

S'ha allunyat de la porta l'ombra que anava a entrar. Qui és? Tal volta un fil d'amor propi li mancava en l'instant blanquíssim. Quan ha tocat a la porta, ja era massa tard, ningú no l'ha sentit.

Es fon a poc a poc el revolt del misteri, i uns ulls oberts sens expressió continuen emparant uns raigs de llum inútils. Tots desitjaríem que no existís, que hagués barrat els llavis sens despedir-se, sens pronunciar ni un sol mot.

Els desitjos són massa perfectes per arribar a realitzar-se. Camina sota la pluja l'ombra d'ahir. He fugit sens desconsol per no trobar-lo mai.

Tanmateix, saps que estàs a punt de saber la veritat.

10.

Camines per la freda fosca i només una ombra et dóna la mà. Somrius. Malgrat tot, l'espessor atapeïda del camí li ocultava els llavis, i no entenies ni un sol mot. Ha començat a despedir-se. Mocadors en l'aire, llàgrimes i tibantors. Marxeu junts cap al martiri dels signes. Silenci.

Insadollables confins se'ns obren, i en cada revolt furtiu hem anat perdent insignificances que ens haurien aidat molt. Ara ja res no importa. Oblides fins i tot el teu nom, de res et servirà a partir d'ara. Núpcies i comiat.

Has espargit els teus records entre el somni de la matinada. No et queda res del viatge. Et manca quasi tot el que voldries. Obris les persianes de la cambra i només un raig aliè il·lumina aquestes falses contrades. Plors tallant l'aire fred. Dies inútils entre carrerons d'ombres i tu, que no saps quan acabarà aquest malson de vespre.

11.

Somrius, eterna recança dels meus pensaments,
i fas tremolar l'encís de tots els camins
lliures del sentit, sospirant eternament
aquesta semblança de lli que ens obri els ulls
tan a prop d'un lleu desistir.

*Altívola i suau,
gentil fera adormida,
sotmesa a l'errabunda subtileza del destí,
imatge imperial assossegada,*

*tu, que mai no movies la gentil parpella
vora el bri del manament,
ens demanes avui un nou sentit
a la vida d'àmfora que ens ofega l'esglai.*

*Comunament es renta en feliç gaubança
aquesta gesta asserenada,
quan un immaculat desencís
s'apodera del sortilegi del vent,
fosca viva dins la núbil fallença.*

*Romans com un immens i voluble somrís de marbre,
esperant que la taciturna recuperació
arrenqui del pit de la memòria
fervents veritats damunt la buidor del vespre.*

12.

*La dolça gaubança del viure el breu instant
engelosia el somrís de l'ombra ardent
que vetllava la cuna dels meus pensaments,
pura imatge colpida de nodridores presències.*

*Va sorgir la tenebra certa
d'un enrenou fervent de matinada,
i l'avís de l'atzar errant
va envoltar la colpidora estança
damnada de totes les ombres.*

*Dictarà el dolç encativar
l'hora roenta que creix en la flama
del despullat horabaixa.*

*Romandràs lluny d'aquesta claretat,
d'aquest abisme encisador
que ens encamina, sens cap frisança,
cap al sortilegi de les veritats.*

13.

*Ombra
gaubança,
gelosia enfortida
per cent revolts de misteri.*

*Lleus alens
de l'horabaixa.*

*Peça fosca
de combat.*

*Fervent silenci.
Aigua
abasta
eternitat
somriure
i un negre rierol s'acosta,
urpes de somni
en la murada.*

14.

*Dibuixares subtils metamorfosis
que arrencaren plors de marbre
a l'incert destí de cantonada.*

*Niares fervents desitjos
en el més bell indret del cor,
ànima asserenada dels meus pensaments.*

*Vola i gaudeix de la tempesta
abans que un crit joguinegi
el lasciú miratge
en el bosc dels teus ulls.*

**Hem publicat aquest monogràfic
per commemorar
el XXV Aniversari
de la primera convocatòria
del Certamen Literari de Castellitx**

TROBADA DE DOS GLOSADORS

-Te mir i no estic segur.
Tan ben plantat, qui ho diria?
Deu esser sa cirugia.
Sembles jove i ets madur.
Toni, sol no sé si ets tu
o un pecat de fantasia.

-Te mir pensant lo contrari.
Vint passes lluny dic: és ell.
En Pau, vaja un estornell!
Que pobre és es seu vestuari!
Pareix que puja el Calvari
com si estàs per fer sa pell.

-Toni, bé no m'has mirat.
Sa nostra edat és igual.
Jo tenc s'aspecte normal
que sa vida m'ha donat.
Tu, en canvi, vas desfressat
fora estar dins carnaval.

-He fet dobbers a balquena.
Tenc cases i molts de béns
i tu no has progressat gens.
Picant t'has fotut s'esquena.
Se te remou cada vena
de s'enveja que me tens.

-Enveja, gens ni una mica
me donen es teu dobbers,
perquè, Toni, es teu progrés
per ell mateix prou s'explica.
Ets de sa gent que es fa rica
fotent com pot es demés.

-Amb aquesta m'ha ofès.
No tenc cap negoci obscur.
Treball i no faig es pur
com tu. Segons tenc entès
estàs cada dos per tres
a ses llistes de s'atur.

-No tant, però és cosa bona
descansar una temporada
i una me n'han contada
que la t'amoll tal com sona.
M'han dit que sa teva dona
amb un altre se n'ha anada.

-Si sempre estava a sa lluna.
No vull dones acabades.
Som jo que d'altres n'he cercades
i no me conform amb una.
Un home que té fortuna
té famelles a grapades.

-Segons dius, ets molt valent.
Tanta força, d'on te surt?
Deus prendre molt de iogurt.
Jo amb una ja estic content.
Ne tenc ben abastament
i a pics encara faig curt.

-M'han fuit dona, fill i fia.
En es fons, som un fracàs.
Com no vull arrufar es nas
amb dones cerc companyia,
però bé em conformaria
amb una que m'estimàs.

-Toni, tu has fet carrera.
No ets dels homes fracassats.
Jo som d'es que van pelats,
sobretot de sa cartera.
Com que no tenc més glosera,
anem a beure plegats.

-Aquesta sí que m'agrada.
Facem com en temps antic.
Recobrem un altre pic
un tros de vida enyorada,
que sempre és ben glopejada
una copa amb un amic.